

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 12.5.2014 r.
COM(2014) 258 final

2014/0136 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie urządzeń spalających paliwa gazowe

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2014) 150 final}

{SWD(2014) 151 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Kontekst ogólny, podstawa i cele wniosku

Dyrektywa 2009/142/WE odnosząca się do urządzeń spalających paliwa gazowe¹ stanowi ujednolicenie dyrektywy 90/396/EWG² przyjętej w dniu 29 czerwca 1990 r., która zaczęła obowiązywać z dniem 1 stycznia 1992 r.

Dyrektywa 2009/142/WE jest przykładem unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego, zapewniając swobodny przepływ urządzeń spalających paliwa gazowe. Przyczyniła się ona znacząco do stworzenia i funkcjonowania jednolitego rynku urządzeń spalających takie paliwa. Harmonizuje ona warunki wprowadzania do obrotu i oddawania do użytku urządzeń spalających paliwa gazowe objętych zakresem jej zastosowania, w odniesieniu do aspektów związanych z zagrożeniami dla bezpieczeństwa powodowanymi przez gazy oraz racjonalnym wykorzystaniem energii.

W dyrektywie 2009/142/WE określono zasadnicze wymogi, które muszą być spełnione przez urządzenia spalające paliwa gazowe przed udostępnieniem ich na rynku UE.

Dyrektywa 2009/142/WE opiera się na art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanym dalej „Traktatem”) i jest jedną z pierwszych dyrektyw harmonizacyjnych opartych na zasadach „nowego podejścia“, w świetle których producenci muszą zagwarantować zgodność ich produktów z obligatoryjnymi wymogami w zakresie funkcjonowania i bezpieczeństwa przewidzianymi w instrumencie legislacyjnym, nie określając jednak przy tym szczegółowych rozwiązań technicznych czy specyfikacji.

Niniejszy wniosek ma zastąpić dyrektywę 2009/142/WE o urządzeniach spalających paliwa gazowe rozporządzeniem, zgodnie z celami Komisji w zakresie uproszczenia.

Doświadczenia z wdrażaniem dyrektywy 2009/142/WE wskazują na konieczność aktualizacji i wyjaśnienia niektórych jej przepisów, nie zmieniając przy tym jednak jej zakresu. Przepisy te dotyczą głównie niektórych definicji sektorowych, treści i formy komunikatów państw członkowskich o ich warunkach zasilania gazem, relacji z innymi unijnymi przepisami harmonizującymi mającymi zastosowanie do urządzeń gazowych (w odniesieniu do pozostałych aspektów) oraz niektórych zasadniczych wymogów, by uzupełnić je, a tym samym ograniczyć potrzebę interpretacji.

Proponowane rozporządzenie nie zmienia obecnego zakresu dyrektywy 2009/142/WE, modyfikuje jednak niektóre z jej przepisów, celem uściślenia i aktualizacji ich treści. Proponowane rozporządzenie jest również uzgodnione z przepisami decyzji nr 768/2008/WE ustanawiającej wspólne ramy wprowadzania produktów od obrotu (decyzja NLF).

Proponowane rozporządzenie wyjaśnia również relację zawartych w nim przepisów do innych, bardziej szczegółowych aktów harmonizacyjnych UE. Wyjaśniono w nim również, że wymóg zasadniczy racjonalnego wykorzystania energii z pkt 3.5 załącznika I do niniejszego rozporządzenia nie będzie miał zastosowania do aspektów dotyczących efektywności energetycznej urządzeń spalających paliwa gazowe należących do zakresu środków wykonawczych do dyrektywy 2009/125/WE ustanawiającej ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią³. Jak dotąd środki wykonawcze przyjęte na mocy dyrektywy 2009/125/WE to: dyrektywa 92/42/EWG w

¹ Dz.U. UE L 330 z 16.12.2009, s. 10.

² Dz.U. UE L 196 z 26.7.1990, s. 15.

³ Dz.U. UE L 285 z 31.10.2009, s. 10.

sprawie wymogów sprawności dla nowych kotłów wody gorącej opalanych paliwem płynnym lub gazowym⁴, rozporządzenie Komisji (UE) nr 813/2013 w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla ogrzewaczy pomieszczeń i ogrzewaczy wielofunkcyjnych⁵, rozporządzenie Komisji (UE) nr 814/2013 w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla podgrzewaczy wody i zasobników ciepłej wody użytkowej⁶ oraz rozporządzenie Komisji (UE) nr 932/2012 w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla suszarek bębnowych dla gospodarstw domowych⁷. Wymóg racjonalnego wykorzystania energii zawarty w niniejszym rozporządzeniu nie ma zastosowania do urządzeń spalających paliwa gazowe, które zostaną objęte zakresem przyszłych środków wykonawczych dotyczących ekoprojektu przyjętych na mocy dyrektywy 2009/125/WE. W przypadku braku takich środków wykonawczych wymóg racjonalnego wykorzystania energii będzie nadal obowiązywał. Nie wpływa to jednak na obowiązek przyjmowania przez państwa członkowskie krajowych środków odnoszących się do wspierania wykorzystywania odnawialnych źródeł energii oraz efektywności energetycznej budynków zgodnie z dyrektywą 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych⁸, dyrektywą 2010/31/UE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków⁹ oraz dyrektywą 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej¹⁰. Środki te, które mogą, w określonych okolicznościach, ograniczać instalowanie urządzeń gazowych spełniających wymóg racjonalnego wykorzystania energii zawarty w niniejszym rozporządzeniu, muszą być zgodne z Traktatem i uwzględniać potrzebę zagwarantowania spójnego wdrażania wszystkich elementów prawa Unii.

Wniosek ma także uzgodnić dyrektywę 2009/142/WE z „pakietem towarowym” przyjętym w 2008 r., a w szczególności z decyzją NLF.

W decyzji NLF określono wspólne ramy legislacyjne w zakresie harmonizacji produktów w UE. Ramy te obejmują przepisy powszechnie stosowane w unijnym prawodawstwie dotyczącym produktów (np. definicje, obowiązki podmiotów gospodarczych, jednostki notyfikowane, mechanizmy ochronne itp.). Owe wspólne przepisy wzmocniono w celu zwiększenia skuteczności stosowania i egzekwowania przepisów w praktyce. Dodano także pewne nowe elementy, np. obowiązki importerów, mające zasadnicze znaczenie dla poprawy bezpieczeństwa produktów na rynku.

Komisja zaproponowała już dostosowanie dziewięciu dyrektyw do decyzji NLF w ramach pakietu wdrożeniowego NLF przyjętego w dniu 21 listopada 2011 r.

Aby zagwarantować spójność unijnych przepisów harmonizujących w zakresie produktów przemysłowych, zgodnie ze zobowiązaniem politycznym wynikającym z przyjęcia decyzji NLF oraz obowiązkiem prawnym przewidzianym w art. 2 tej decyzji, konieczne jest uzgodnienie niniejszego wniosku z przepisami decyzji NLF.

⁴ Dz.U. L 167 z 22.6.1992, s. 17.

⁵ Dz.U. L 239 z 6.9.2013, s. 136.

⁶ Dz.U. L 239 z 6.9.2013, s. 162.

⁷ Dz.U. L 278 z 12.10.2012, s. 1.

⁸ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.

⁹ Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13.

¹⁰ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1.

We wniosku uwzględniono rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 w sprawie normalizacji europejskiej¹¹.

Wniosek uwzględnia również wniosek Komisji z dnia 13 lutego 2013 r. dotyczący rozporządzenia w sprawie nadzoru rynku w odniesieniu do produktów¹², którego celem jest stworzenie jednego instrumentu prawnego dotyczącego działań w zakresie nadzoru rynku w dziedzinie towarów niespożywczych, produktów konsumpcyjnych lub niekonsumpcyjnych oraz produktów objętych lub nieobjętych unijnym prawodawstwem harmonizacyjnym. Wniosek łączy przepisy o nadzorze rynku z dyrektywy 2001/95/WE w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów¹³ i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu¹⁴ oraz sektorowe akty harmonizacyjne, w celu zwiększenia skuteczności nadzoru rynku na terytorium Unii. Proponowane rozporządzenie o nadzorze rynku w odniesieniu do produktów zawiera również odpowiednie przepisy o nadzorze rynku oraz klauzule ochronne. Z tego względu zawarte w obowiązującym sektorowym prawodawstwie harmonizacyjnym przepisy, które odnoszą się do nadzoru rynku i klauzul ochronnych, należy z tego prawodawstwa harmonizacyjnego usunąć. Nadrzędnym celem rozporządzenia będącego przedmiotem wniosku jest zasadnicze uproszczenie unijnych ram nadzoru rynku tak, aby funkcjonowały one lepiej dla ich głównych adresatów: organów nadzoru rynku i podmiotów gospodarczych. Dyrektywa 2009/142/WE przewiduje procedurę klauzuli ochronnej dla urządzeń gazowych. Zgodnie z ramami, jakie mają zostać ustanowione w proponowanym rozporządzeniu o nadzorze rynku produktów, niniejszy wniosek nie zawiera przepisów o nadzorze rynku i procedur klauzuli ochronnej przewidzianych w decyzji NLF. Jednak dla zagwarantowania jasności prawnej, zawiera on odesłanie do wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie nadzoru rynku produktów.

Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii

Inicjatywa ta jest zgodna z Aktem o jednolitym rynku¹⁵, w którym podkreślono potrzebę zagwarantowania zaufania konsumentów do jakości produktów obecnych na rynku oraz znaczenie wzmocnienia nadzoru rynku. Jest ona spójna z polityką energetyczną Unii, ponieważ nie wpływa na stosowanie i wdrażanie prawodawstwa Unii w obszarze efektywności energetycznej i odnawialnych źródeł energii.

¹¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz.U. L 316 z 14.11.2012).

¹² Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie nadzoru rynku w odniesieniu do produktów, zmieniającego dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 1999/5/WE, 2000/9/WE, 2000/14/WE, 2001/95/WE, 2004/108/WE, 2006/42/WE, 2006/95/WE, 2007/23/WE, 2008/57/WE, 2009/48/WE, 2009/105/WE, 2009/142/WE, 2011/65/UE, a także rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011, (WE) nr 764/2008 i (WE) nr 765/2008 (COM(2013) 75 final).

¹³ Dz.U. L 11 z 15.1.2002, s. 4.

¹⁴ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30.

¹⁵ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, COM(2011) 206 final.

Stanowi ona uzupełnienie unijnej polityki w obszarze dostaw energii i efektywności energetycznej oraz jest spójna z tą polityką, ponieważ nie ma zastosowania tam, gdzie obowiązują bardziej szczegółowe unijne akty prawne.

Oprócz tego ma ona wesprzeć politykę Komisji w zakresie poprawy i uproszczenia otoczenia regulacyjnego.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Rewizja dyrektywy 2009/142/WE była omawiana z ekspertami krajowymi odpowiedzialnymi za wdrożenie tejże dyrektywy, na forum podmiotów oceniających zgodność, z grupą ds. współpracy administracyjnej w sprawie nadzoru rynku, a także w ramach dwustronnych kontaktów z organizacjami branżowymi.

Konsultacje obejmowały spotkania z Grupą Roboczą ds. Urządzeń Gazowych (WG-GA) państw członkowskich, Grupą Roboczą ds. Rewizji GAD (WG GAD REV) oraz Komitetem Doradczym ds. Dyrektywy w sprawie Urządzeń Gazowych (GAD-AC).

W latach 2010-2011 przeprowadzono analizę oceniającą *ex-post* służącą ocenie rezultatów wdrożenia dyrektywy 2009/142/WE¹⁶. W analizie oceniono skuteczność dyrektywy 2009/142/WE, jej wpływ na przedsiębiorstwa i użytkowników, ewentualne bariery handlowe ograniczające swobodny obrót urządzeniami, innowacje oraz to, czy przepisy dyrektywy wystarczają do zagwarantowania, że urządzenia i instalacje spalające paliwa gazowe wprowadzane na rynek i oddawane do użytku są projektowane i wytwarzane w taki sposób, by funkcjonowały bezpiecznie i nie stwarzały zagrożeń związanych z gazem.

Chociaż analiza oceniająca *ex-post* pozwoliła stwierdzić, że dyrektywa 2009/142/WE funkcjonowała dobrze i przyczyniła się do poprawy bezpieczeństwa urządzeń spalających paliwa gazowe, ustalono jednak także obszary, w których istnieje pole do ulepszeń.

Od grudnia 2011 r. do marca 2012 r. zorganizowano konsultacje społeczne, których głównym celem było zapoznanie się z opiniami i stanowiskami władz, producentów, zrzeszeń, organizacji normalizacyjnych, jednostek notyfikowanych, organizacji konsumenckich oraz obywateli na temat różnych zagadnień, które musiały zostać uwzględnione w ramach prac nad różnymi wariantami rewizji dyrektywy 2009/142/WE.

W konsultacjach wzięło udział wielu respondentów – Komisja otrzymała 90 odpowiedzi od organów publicznych, organizacji branżowych, jednostek notyfikowanych, organizacji normalizacyjnych i konsumenckich, dużych przedsiębiorstw i MŚP, jak i konsumentów.

Wyniki konsultacji społecznych opublikowano na stronie internetowej:

http://ec.europa.eu/enterprise/sectors/pressure-and-gas/files/gad/publ-cons-summary_en.pdf.

Proces konsultacji na wszystkich właściwych forach ujawnił szerokie poparcie dla rewizji.

Panuje całkowita zgodność co do potrzeby uzgodnienia dyrektywy z decyzją NLF, a tym samym udoskonalenia obowiązujących ogólnych ram regulacyjnych. Pełne poparcie ze strony władz wynika z tego, że dzięki podjętym działaniom obecny system zostanie wzmocniony oraz nastąpi poprawa współpracy na poziomie UE. Przemysł liczy na zapewnienie równiejszych warunków działania dzięki zwiększeniu skuteczności interwencji w przypadku

¹⁶ Ocena *ex-post* dyrektywy 2009/142/WE odnoszącej się do urządzeń spalających paliwa gazowe, sprawozdanie końcowe. Risk & Policy Analysts Limited, marzec 2011 r., http://ec.europa.eu/enterprise/dg/files/evaluation/03_2011_finalreport_gas_en.pdf

produktów niezgodnych z przepisami, a także na efekt w postaci uproszczenia, które pociągnie za sobą dostosowanie prawodawstwa. Pojawiły się pewne wątpliwości co do niektórych obowiązków, które są jednak niezbędne dla poprawy skuteczności nadzoru rynku. Z podjęciem tych środków nie będą wiązać się istotne koszty dla przemysłu, a korzyści płynące z lepszego nadzoru rynku powinny istotnie przeważać nad kosztami.

Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej – ocena skutków

Przeprowadzono ocenę skutków rewizji dyrektywy 2009/142/WE. W ocenie obszernie opisano różne warianty rewizji sektorowych aspektów dyrektywy 2009/142/WE.

Jeżeli chodzi o aspekty związane z uzgodnieniem z NLF, sprawozdanie z oceny skutków rewizji dyrektywy 2009/142/WE odsyła do ogólnej oceny skutków przeprowadzonej w ramach pakietu wdrożeniowego NLF z dnia 21 listopada 2011 r.¹⁷.

W szczególności zmiany związane z dostosowaniem do decyzji NLF oraz ich wpływ będą przypuszczalnie takie same, co w przypadku dziewięciu dyrektyw harmonizujących zawartych w pakiecie dostosowawczym.

W sprawozdaniu z oceny skutków poświęconym temu pakietowi zbadano już dokładnie różne warianty, które są dokładnie takie same w odniesieniu do dyrektywy 2009/142/WE. Sprawozdanie zawierało również analizę skutków dostosowania przepisów do tych zawartych w decyzji NLF.

Dlatego też w sprawozdaniu z oceny skutków dotyczącym rewizji dyrektywy 2009/142/WE nie analizowano tych aspektów, koncentrując się na szczególnych kwestiach dotyczących dyrektywy 2009/142/WE, jak również sposobach zareagowania na nie.

W oparciu o zgromadzone informacje, w ramach oceny skutków przeprowadzonej przez Komisję zbadano i porównano trzy warianty w odniesieniu do problemów i zagadnień związanych z dyrektywą 2009/142/WE.

Wariant 1 – Utrzymanie status quo

Wariant zakłada niewprowadzanie żadnych zmian w dyrektywie 2009/142/WE.

Wariant 2 – Interwencja w formie środków nielegislacyjnych

W wariantcie tym rozważono zachęcanie do dobrowolnych interwencji mających zaradzić ustalonym problemom, np. dokumenty z wytycznymi zawierające wspólnie uzgodnioną wykładnię dyrektywy 2009/142/WE

Wariant 3 – Interwencja w formie środków legislacyjnych

Wariant ten polega na wprowadzeniu zmian w dyrektywie 2009/142/WE.

Wariant 3 uznano za najlepszy, ponieważ:

- został on uznany za bardziej skuteczny niż wariant 2: ze względu na brak możliwości wyegzekwowania wariantu 2, nie ma pewności, czy pozwoliłby on uzyskać pozytywne skutki;
- nie pociąga on za sobą znacznych kosztów dla podmiotów gospodarczych i jednostek notyfikowanych; te, które już obecnie działają w sposób odpowiedzialny, nie poniosą żadnych kosztów lub będą one bardzo nieznaczne, ponieważ zakres dyrektywy i jej

¹⁷ Pakiet dostosowawczy do nowych ram prawnych (NFL) (Wdrożenie pakietu towarowego), dokument roboczy służb Komisji – dokument towarzyszący 10 wnioskowi w sprawie dostosowania dyrektyw w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących produktów do decyzji nr 756/2008/WE – Streszczenie oceny skutków, SEC(2011) 1376 final.

przepisy pozostaną zasadniczo niezmienione, wyjaśniona zostanie jedynie treść przepisów;

- nie ustalono żadnych znaczących skutków gospodarczych i społecznych;
- warianty 1 i 2 nie stanowią odpowiedzi na brak spójności prawnej i niejednoznaczność przepisów, dlatego nie doprowadzą do poprawy wdrażania dyrektywy 2009/142/WE.

Wniosek obejmuje:

- usunięcie zdezaktualizowanego limitu temperatury wynoszącego 105°C z definicji zakresu;
- wprowadzenie obecnie brakujących definicji sektorowych terminów w dyrektywie 2009/142/WE;
- wprowadzenie zharmonizowanej treści i formy komunikatów państw członkowskich na mocy art. 2 ust. 2 dyrektywy 2009/142/WE o rodzajach gazu i ciśnienia, pod jakim jest dostarczany na ich terytorium;
- wyjaśnienie relacji dyrektywy 2009/142/WE do innych zharmonizowanych przepisów unijnych, w tym do środków wykonawczych dotyczących ekoprojektu przyjętych na mocy dyrektywy 2009/125/WE oraz innych unijnych instrumentów polityki energetycznej;
- nadanie bardziej zrozumiałej treści niektórym przepisom dyrektywy 2009/142/WE.

Wniosek doprowadzi do wzmocnienia konkurencyjności przedsiębiorstw europejskich w wyniku zagwarantowania podmiotom gospodarczym równych warunków działania, jak również do lepszej ochrony bezpieczeństwa konsumentów i innych użytkowników końcowych.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

3.1. Zakres stosowania i definicje

Zakres rozporządzenia będącego przedmiotem wniosku odpowiada zakresowi dyrektywy 2009/142/WE i obejmuje „urządzenia” i „osprzęt”.

Wniosek wprowadza pewne definicje dotyczące zagadnień sektorowych, aby jego treść, była bardziej czytelna.

Poza tym dodano ogólne definicje wynikające z uzgodnienia z decyzją NLF.

3.2. Powiadomienia państw członkowskich o warunkach zasilania gazem na ich terytorium

Rozporządzenie będące przedmiotem wniosku zawiera obecny art. 2 ust. 2 dyrektywy 2009/142/WE, zgodnie z którym państwa członkowskie muszą powiadamiać pozostałe państwa członkowskie oraz Komisję o wszelkich zmianach w rodzajach używanego gazu i odpowiadających im ciśnieniach zasilania. Informacje te publikowane są następnie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. UE)¹⁸.

Informacje te mają bardzo istotne znaczenie dla producentów, ponieważ warunki zasilania gazem w miejscu, w którym urządzenia spalające paliwa gazowe są oddawane do użytku, są

¹⁸ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2004:296:0002:0007:PL:PDF>.

bardzo istotne dla ich bezpiecznego i prawidłowego funkcjonowania. Dlatego też producent musi wziąć ten aspekt pod uwagę już na etapie projektowania.

Dostępność odpowiednich informacji jest także warunkiem wstępnym dla ustalenia oznakowania lub oznakowań „kategorii urządzenia”, którymi muszą być opatrzone urządzenia, zdefiniowanymi przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN). Obecnie informacje te są dostarczane zgodnie ze zharmonizowaną normą hEN 437:2003+A1:2009 oraz z europejskim zharmonizowanymi normami dotyczącymi poszczególnych produktów.

Ponieważ jednak obecnie publikowane informacje są niewystarczające, zachodzi potrzeba lepszego ustalenia wskaźników, o których powinny powiadamiać państwa członkowskie, aby zagwarantować odpowiednie i porównywalne informacje.

Poza tym zachodzą obecnie szybkie zmiany w warunkach zasilania gazem w Unii. Wynika to między innymi z ogólnego unijnego celu zwiększenia udziału energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych. W rezultacie coraz więcej gazu z niekonwencjonalnych źródeł¹⁹ dostarczane będzie za pośrednictwem odizolowanych sieci lokalnych oraz poprzez wprowadzanie do sieci przesyłowej gazu ziemnego.

Mimo prób doprowadzenia do ścisłej harmonizacji w zakresie właściwości gazu w całej Europie²⁰, stopniowe wyczerpywanie źródeł gazu wydobywanego z niektórych złóż oraz stopniowe zastępowanie ich biogazem doprowadzi do większej dywersyfikacji właściwości gazu.

Ponieważ rodzaje gazu i ich ciśnienia zasilania nie są przedmiotem harmonizacji w ramach dyrektywy 2009/142/WE i nie mogą być przedmiotem takiej harmonizacji w ramach niniejszego wniosku, należy w nim uwzględnić kwestię jakości gazu, aby zagwarantować powiązanie z kwestiami bezpieczeństwa i funkcjonowania urządzeń.

Dlatego też istotne jest, by niniejszy wniosek gwarantował producentom dostęp do odpowiednich informacji na temat rodzajów gazu i ciśnień zasilania, ponieważ urządzenia gazowe są bardzo wrażliwe na skład paliwa. Nieodpowiednie lub niekompletne informacje w fazie projektowania prowadziłyby do niebezpiecznego lub nieprawidłowego funkcjonowania (np. znacznie zmniejszając efektywność energetyczną) urządzeń wprowadzanych do obrotu.

Dlatego też wniosek definiuje wskaźniki, które powinny znaleźć się w powiadomieniach, by lepiej zagwarantować kompatybilność urządzeń z warunkami zasilania gazem oraz przewiduje zharmonizowaną formę tych powiadomień.

3.3. Udostępnianie na rynku urządzeń gazowych i osprzętu gazowego, obowiązki podmiotów gospodarczych, oznakowanie CE, swoboda przepływu

Wniosek zawiera typowe przepisy unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego odnoszącego się do produktów oraz określa obowiązki odpowiednich podmiotów gospodarczych (producentów, upoważnionych przedstawicieli, importerów i dystrybutorów), zgodnie z decyzją NLF.

¹⁹ Paliwa gazowe są wytwarzane np. z biomasy, gdzie „biomasa” oznacza ulegającą biodegradacji część produktów, odpadów lub pozostałości pochodzenia biologicznego z rolnictwa (łącznie z substancjami roślinnymi i zwierzęcymi), leśnictwa i związanych z nimi działów przemysłu, w tym rybołówstwa i akwakultury, a także ulegającą biodegradacji część odpadów przemysłowych i komunalnych.

²⁰ Mandat M400 -Faza I: Normalizacja w zakresie właściwości gazu, sprawozdanie końcowe CEN/BT/WG 197 (2012) oceniające wpływ różnic w jakości gazu H na funkcjonowanie urządzeń zgodnych z GAD.

Mandat M475: mandat udzielony CEN na normy dotyczące biometanu wykorzystywanego w transporcie i wprowadzania go do gazociągów gazu ziemnego.

Zgodnie z dyrektywą 2009/142/WE osprzęt nie jest opatrywany oznakowaniem CE (ponieważ nie jest też przedmiotem procedury klauzuli ochronnej). Elementy osprzętu nie są urządzeniami spalającymi paliwa gazowe, lecz produktami pośrednimi, obrót którymi odbywa się osobno między profesjonalistami. Są one przeznaczone do dodania do urządzenia przed jego wprowadzeniem do obrotu. Zgodnie z dyrektywą 2009/142/WE osprzętowi musi jednak towarzyszyć certyfikat stwierdzający jego zgodność z przepisami dyrektywy i określający właściwości osprzętu oraz to, w jaki sposób ma on zostać dołączony do urządzenia lub złożony, by pomóc w spełnieniu zasadniczych wymogów dotyczących gotowych urządzeń. Ponieważ odpowiednio zaprojektowany osprzęt przyczynia się do prawidłowego i bezpiecznego funkcjonowania gotowego urządzenia a zagrożenia związane z gazem powodowane przez urządzenie mogą być ocenione jedynie po dołączeniu osprzętu, rozporządzenie będące przedmiotem wniosku zachowuje obecny przepis stanowiący, że osprzęt nie jest opatrywany oznakowaniem CE. Jednak w celu zapewnienia większej jasności certyfikat towarzyszący osprzętowi na mocy dyrektywy 2009/142/WE został określony jako „certyfikat zgodności osprzętu”, aby precyzyjniej określić jego treść i wyjaśnić relację z wymogiem dotyczącym unijnej deklaracji zgodności wynikającym z wszelkich innych aktów unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego, jakie mogą mieć zastosowanie.

3.4. Normy zharmonizowane

Zgodność z normami zharmonizowanymi oznacza domniemanie zgodności z zasadniczymi wymogami. Rozporządzenie (UE) nr 1025/2012 określa horyzontalne ramy prawne europejskiej normalizacji. Rozporządzenie to zawiera m.in. przepisy dotyczące wniosków o normalizację kierowanych przez Komisję do europejskich organizacji normalizacyjnych, procedury zgłaszania zastrzeżeń wobec norm zharmonizowanych oraz udziału zainteresowanych stron w procesie normalizacji. W związku z tym, dla zapewnienia pewności prawa, w ramach niniejszego wniosku pominięto te przepisy dyrektywy 2009/142/WE, które dotyczą tych samych zagadnień.

3.5. Jednostki notyfikowane

Odpowiednie funkcjonowanie jednostek notyfikowanych ma zasadnicze znaczenie dla zagwarantowania wysokiego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa oraz zaufania wszystkich zainteresowanych stron do systemu nowego podejścia.

Dlatego też, zgodnie z decyzją NLF, wniosek poprawia kryteria notyfikacji jednostek notyfikowanych oraz wprowadza szczególne wymogi dla organów notyfikujących.

3.6. Ocena zgodności

Wniosek utrzymuje procedury oceny zgodności przewidziane w dyrektywie 2009/142/WE. Odpowiednie moduły zostały jednak zaktualizowane, zgodnie z decyzją NLF.

W szczególności utrzymano wymóg interweniowania przez jednostki notyfikowane na etapie projektowania i produkcji wszystkich urządzeń i elementów osprzętu.

Ponadto utrzymano obecne podejście do etapu projektowania, zgodnie z którym rodzaj badania typu produktu przez jednostkę notyfikowaną przybiera formę badania kompletnego urządzenia lub osprzętu.

Dlatego też, zgodnie z art. 4 ust. 6 decyzji NLF, wniosek przewiduje jedynie unijne badanie typu (produktu), ponieważ badanie dokumentacji technicznej w połączeniu z badaniem kompletnego typu uznaje się, tak jak w dyrektywie 2009/142/WE, za właściwsze, ze względu na znaczne zagrożenia związane z gazem.

3.7. Akty wykonawcze i delegowane

Wniosek upoważnia Komisję do przyjmowania, w odpowiednich przypadkach, aktów wykonawczych, by zagwarantować jednolite stosowanie niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do jednostek notyfikowanych, które nie spełniają lub przestały spełniać wymogi notyfikacji. Te akty wykonawcze przyjmowane będą zgodnie z przepisami dotyczącymi aktów wykonawczych ustanowionych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję.

Wniosek upoważnia Komisję do przyjmowania, w odpowiednich przypadkach, aktów delegowanych, zgodnie z art. 290 Traktatu, w odniesieniu do treści i formy powiadomień państw członkowskich odnoszących się do warunków zasilania gazem na ich terytorium, aby uwzględnić rozwój techniczny.

3.8. Przepisy końcowe

Rozporządzenie będące przedmiotem wniosku zacznie obowiązywać dwa lata po jego wejściu w życie, aby dać producentom, jednostkom notyfikowanym, państwom członkowskim i europejskim organom normalizacyjnym czas na dostosowanie się do nowych wymogów.

Wyznaczanie jednostek notyfikowanych na mocy nowych wymogów i procesów musi jednak rozpocząć się wkrótce po wejściu w życie rozporządzenia. Pozwoli to zagwarantować, że do daty, z którą rozporządzenie zacznie obowiązywać, wyznaczona zostanie dostateczna liczba jednostek notyfikowanych zgodnie z nowymi przepisami, aby uniknąć problemów z ciągłością produkcji i zaopatrzeniem rynku.

Przewidziano przepisy przejściowe odnoszące się do certyfikatów wydanych przez jednostki notyfikowane na mocy dyrektywy 2009/142/WE, aby umożliwić sprzedaż zgromadzonych produktów oraz zagwarantować sprawne przejście na nowe wymogi.

Dyrektywa 2009/142/WE zostanie uchylona i zastąpiona proponowanym rozporządzeniem.

3.9. Kompetencje Unii, podstawa prawna, zasada pomocniczości i forma prawna

Podstawa prawna

Wniosek sporządzono na podstawie art. 114 Traktatu.

Zasada pomocniczości

Zasada pomocniczości ma zastosowanie w szczególności w przypadku nowych przepisów, dodanych z myślą o poprawie skuteczności egzekwowania dyrektywy 2009/142/WE, mianowicie obowiązków podmiotów gospodarczych, przepisów dotyczących identyfikowalności, przepisów w sprawie oceny i notyfikacji organów odpowiedzialnych za ocenę zgodności.

Doświadczenia z egzekwowania przepisów prawodawstwa pokazują, że środki podejmowane na poziomie krajowym skutkują rozbieżnościami w stosowanym podejściu oraz różnym traktowaniem podmiotów gospodarczych w Unii, co utrudnia realizację celów dyrektywy 2009/142/WE. Jeżeli w celu rozwiązania zaistniałych problemów podejmowane są działania na szczeblu krajowym, pojawia się ryzyko powstania przeszkód dla swobodnego przepływu towarów. Zasięg działań na poziomie krajowym jest ponadto ograniczony do właściwości terytorialnej danego państwa członkowskiego. Założone cele, w szczególności poprawę skuteczności nadzoru rynku, można znacznie lepiej zrealizować w ramach skoordynowanych działań na poziomie Unii. Dlatego bardziej wskazane jest podjęcie działań na poziomie unijnym.

Proporcjonalność

Zgodnie z zasadą proporcjonalności proponowane zmiany nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia wyznaczonych celów.

Ani nowe, ani zmienione obowiązki nie powodują nałożenia zbędnych obciążeń i kosztów ani na administrację, ani na przedstawicieli sektora, zwłaszcza na małe i średnie przedsiębiorstwa. W przypadku ustalenia, że zmiany pociągają za sobą negatywne skutki, analiza skutków danego wariantu ma na celu podjęcie najbardziej wyważonej reakcji na zidentyfikowany problem. Wiele modyfikacji dotyczy wyjaśnienia przepisów obowiązującej dyrektywy, bez wprowadzania nowych wymogów pociągających za sobą dodatkowe koszty.

Zastosowana technika legislacyjna

Niniejszy wniosek ma formę rozporządzenia.

Proponowana zamiana dyrektywy na rozporządzenie uwzględnia ogólny cel Komisji, jakim jest uproszczenie otoczenia regulacyjnego oraz potrzeby zagwarantowania jednolitego wdrożenia proponowanych przepisów w całej Unii.

Rozporządzenie będące przedmiotem wniosku opiera się na art. 114 Traktatu i zmierza do zagwarantowania prawidłowego funkcjonowania wewnętrznego rynku urządzeń gazowych. Wprowadza ono jasne i szczegółowe regulacje, które zaczną obowiązywać jednolicie w tym samym czasie na terytorium całej Unii.

Zgodnie z zasadami całkowitej harmonizacji, państwa członkowskie nie mogą w swoim ustawodawstwie krajowym nakładać bardziej rygorystycznych lub dodatkowych wymogów dotyczących wprowadzania do obrotu urządzeń gazowych. W szczególności obligatoryjne podstawowe wymogi oraz procedury oceny zgodności obowiązujące producentów muszą być identyczne we wszystkich państwach członkowskich.

To samo dotyczy przepisów służących uzgodnieniu z decyzją NLF. Przepisy te są jasne i dostatecznie precyzyjne, by mogły być stosowane bezpośrednio przez zainteresowane podmioty.

Obowiązki przewidziane dla państw członkowskich, takie jak wymóg oceny i wyznaczenia podmiotów oceniających zgodność oraz notyfikowania ich nie są, w każdym razie, przenoszone jako takie do prawa krajowego, lecz realizowane przez państwa członkowskie poprzez niezbędne normy regulacyjne i administracyjne. Nie zmieni się to z chwilą, gdy przedmiotowe obowiązki zostaną określone w rozporządzeniu.

Dlatego też państwa członkowskie nie mają prawie żadnego marginesu swobody przy transpozycji dyrektywy do prawa krajowego. Wybór rozporządzenia pozwoli im natomiast na zaoszczędzenie kosztów związanych z transpozycją dyrektywy.

Poza tym dzięki rozporządzeniu unika się ryzyka potencjalnych różnic w transpozycji dyrektywy przez poszczególne państwa członkowskie, co może prowadzić do zróżnicowanych poziomów ochrony bezpieczeństwa oraz tworzyć bariery na rynku wewnętrznym, utrudniając tym samym skuteczne wdrożenie przepisów.

Zamiana dyrektywy na rozporządzenie nie zmieni w żadnej mierze podejścia regulacyjnego.

W pełni zachowane zostaną właściwości nowego podejścia, w szczególności pozostawiona producentom elastyczność co do wyboru środków mających doprowadzić do spełnienia zasadniczych wymogów oraz wykorzystywanych procedur spośród dostępnych procedur oceny zgodności, aby wykazać, że urządzenia gazowe są zgodne z wymogami. Charakter instrumentu prawnego nie wpłynie na istniejące mechanizmy wspierające wdrażanie

przepisów (proces normalizacji, grupy robocze, współpraca administracyjna, opracowywanie wytycznych itd.).

Ponadto wybór rozporządzenia nie oznacza centralizacji procesu decyzyjnego. Państwa członkowskie zachowują kompetencje np. do wyznaczania i akredytacji jednostek notyfikowanych, nadzoru rynku oraz działań egzekucyjnych, jak również określania warunków zasilania gazem w zakresie, w jakim właściwości gazu nie zostały zharmonizowane na szczeblu UE.

Wreszcie, wykorzystanie rozporządzenia w obszarze przepisów dotyczących rynku wewnętrznego pozwala zapobiec ryzyku przyjmowania przez państwa członkowskie dodatkowych, nadmiernych wymogów, czego pragnęłyby uniknąć także zainteresowane podmioty. Umożliwia to również producentom opieranie się bezpośrednio na tekście rozporządzenia, oszczędzając im konieczności znajdowania i analizowania 28 aktów harmonizacyjnych.

Na tej podstawie uznaje się, że rozporządzenie stanowi najwłaściwsze rozwiązanie dla wszystkich zainteresowanych stron, ponieważ umożliwi szybsze i bardziej spójne stosowanie proponowanych przepisów oraz doprowadzi do stworzenia łatwiejszego w interpretacji otoczenia regulacyjnego dla podmiotów gospodarczych.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma żadnego wpływu na budżet Unii.

5. INFORMACJE DODATKOWE

Uchylenie obowiązujących przepisów

Przyjęcie niniejszego wniosku doprowadzi do uchylenia dyrektywy 2009/142/WE.

Europejski Obszar Gospodarczy

Wniosek dotyczy EOG i w związku z tym jego zakres powinien być rozszerzony na Europejski Obszar Gospodarczy.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**w sprawie urządzeń spalających paliwa gazowe**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²¹,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/142/WE odnosząca się do urządzeń spalających paliwa gazowe²² ustanawia przepisy dotyczące wprowadzania do obrotu i oddawania do użytku urządzeń spalających paliwa gazowe.
- (2) Dyrektywa 2009/142/WE jest oparta na zasadach nowego podejścia, określonych w rezolucji Rady z dnia 7 maja 1985 r. w sprawie nowego podejścia do harmonizacji technicznej i norm²³. Określa ona zatem jedynie zasadnicze wymogi mające zastosowanie do urządzeń spalających paliwa gazowe, podczas gdy szczegóły techniczne przyjmowane są przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) oraz Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki (CENELEC), zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 P w sprawie normalizacji europejskiej²⁴. Zgodność z ustanowionymi w ten sposób normami zharmonizowanymi, których numery referencyjne zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, ustanawia domniemanie zgodności z wymogami dyrektywy 2009/142/WE. Doświadczenie wykazało, że te podstawowe zasady sprawdziły się w przedmiotowym sektorze i powinny zostać utrzymane, a nawet jeszcze intensywniej propagowane.
- (3) Doświadczenia z wdrażaniem dyrektywy 2009/142/WE wykazały potrzebę zmiany niektórych jej przepisów, by wyjaśnić je i zaktualizować, gwarantując tym samym pewność prawną w zakresie definicji odnoszących się do jej zakresu, treści

²¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

²² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/142/WE z dnia 30 listopada 2009 r. odnosząca się do urządzeń spalających paliwa gazowe (Dz.U. L 330 z 16.12.2009, s. 10).

²³ Dz.U. C 136 z 4.6.1985, s. 1

²⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12).

powiadomień państw członkowskich dotyczących rodzajów gazu i ciśnień zasilania oraz niektórych zasadniczych wymogów.

- (4) Ponieważ niektóre aspekty dyrektywy 2009/142/WE należy zrewidować i udoskonalić, w trosce o jasność przepisów należy uchylić tę dyrektywę. Z uwagi na to, że we wszystkich państwach członkowskich zakres, zasadnicze wymogi i procedury oceny zgodności muszą być identyczne, nie ma prawie żadnego marginesu swobody w transpozycji dyrektywy opartej na zasadach nowego podejścia do prawa krajowego. Aby uprościć ramy regulacyjne dyrektywa 2009/142/WE powinna zostać zastąpiona rozporządzeniem, które jest odpowiednim instrumentem prawnym, ponieważ wprowadza jasne i szczegółowe przepisy, nie pozostawiające miejsca na zróżnicowaną transpozycję przez państwa członkowskie, gwarantując tym samym jednolite wdrażanie przepisów w całej Unii.
- (5) Decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu²⁵ ustanowiono wspólne ramy ogólnych zasad i przepisy referencyjne, które mają być stosowane w całym prawodawstwie harmonizującym warunki wprowadzania do obrotu produktów w celu zapewnienia spójnej podstawy dla rewizji lub przekształcania tego prawodawstwa. Dla zagwarantowania spójności z innymi sektorowymi przepisami dotyczącymi produktów, dyrektywa 2009/142/WE powinna zostać dostosowana do tej decyzji.
- (6) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 ustanawiającym wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu²⁶ ustanowiono przepisy horyzontalne w sprawie akredytacji jednostek oceniających zgodność [ramy nadzoru rynku produktów i kontroli produktów pochodzących z państw trzecich], a także oznakowania CE.
- (7) Rozporządzenie (UE) nr [...] Parlamentu Europejskiego i Rady²⁷ [w sprawie nadzoru rynku w odniesieniu do produktów] zawiera szczegółowe przepisy dotyczące nadzoru rynku oraz kontrolowania produktów sprowadzanych na terytorium Unii z krajów trzecich, w tym urządzeń spalających paliwa gazowe. Określa ono również procedurę klauzuli ochronnej. Państwa członkowskie powinny zorganizować i realizować nadzór rynku, wyznaczyć odpowiednie do tego organy oraz określić ich kompetencje i obowiązki. Powinny one również ustanowić ogólne i sektorowe programy nadzoru rynku.
- (8) Należy zachować zakres dyrektywy 2009/142/WE. Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do urządzeń spalających paliwa gazowe oraz do osprzętu dołączonego do takich urządzeń. Urządzenia spalające paliwa gazowe mogą być wykorzystywane w gospodarstwach domowych lub poza nimi do szeregu szczególnych zastosowań.
- (9) Niniejsze rozporządzenie powinno służyć zagwarantowaniu funkcjonowania rynku wewnętrznego urządzeń spalających paliwa gazowe oraz osprzętu do nich, jeżeli

²⁵ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu, uchylająca decyzję Rady 93/465/EWG (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 82).

²⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

²⁷ Dz.U. L [...] z [...], s. [...].

chodzi o takie aspekty jak zagrożenia powodowane przez gaz i efektywność energetyczna.

- (10) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania w przypadku, gdy inne unijne akty harmonizacyjne regulują w sposób bardziej szczegółowy kwestie objęte zakresem niniejszego rozporządzenia. Obejmuje to środki przyjęte na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE²⁸ ustanawiającej ramy wymogów dotyczących ekoprojektu.
- (11) Artykuł 6 niniejszego rozporządzenia uniemożliwia państwom członkowskim wprowadzanie bardziej rygorystycznych wymogów dotyczących zdrowia, bezpieczeństwa i oszczędności energii, które prowadziłyby do zakazania, ograniczenia lub utrudnienia wprowadzania do obrotu i oddawania do użytku urządzeń zgodnych z niniejszym rozporządzeniem. Przepisy tego artykułu nie wpływają jednak na możliwość nakładania przez państwa członkowskie, w ramach wdrażania innych dyrektyw UE, wymogów wpływających na efektywność energetyczną produktów, w tym urządzeń gazowych, o ile środki te pozostają w zgodności z Traktatem.
- (12) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE²⁹ w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych nakłada na państwa członkowskie wymóg wprowadzenia w ich regulacjach i kodeksach budowlanych odpowiednich środków zwiększających udział wszelkiego rodzaju odnawialnych źródeł energii w sektorze budowlanym. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków³⁰ nakłada na państwa członkowskie wymóg ustanowienia minimalnych wymogów w zakresie charakterystyki energetycznej budynków i elementów budynków, a także systemowych wymogów odnoszących się do ogólnej charakterystyki systemów technicznych budynku instalowanych w istniejących budynkach. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej³¹ nakłada na państwa członkowskie wymóg podjęcia dostatecznych środków na rzecz stopniowego obniżania zużycia energii w różnych obszarach, w tym w budynkach.
- (13) Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na obowiązek przyjmowania przez państwa członkowskie środków krajowych odnoszących się do wspierania wykorzystywania odnawialnych źródeł energii oraz efektywności energetycznej budynków zgodnie z dyrektywami: 2009/28/WE, 2010/31/UE i 2012/27/UE. To, że krajowe środki mogą w określonych okolicznościach ograniczać instalowanie urządzeń gazowych spełniających wymóg racjonalnego wykorzystania energii zawarty w niniejszym rozporządzeniu, nie jest sprzeczne z celami wymienionych dyrektyw, o ile wymogi zawarte w takich środkach krajowych nie stanowią nieuzasadnionej bariery rynkowej.
- (14) Państwa członkowskie powinny podjąć kroki niezbędne do zagwarantowania, by urządzenia spalające paliwa gazowe były udostępniane na rynku i oddawane do użytku

²⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10).

²⁹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16).

³⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13).

³¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).

wyłącznie wtedy, gdy przy ich normalnym użytkowaniu nie zagrażają bezpieczeństwu ludzi, zwierząt domowych i własności.

- (15) Przepisy niniejszego rozporządzenia nie wpływają na uprawnienie państw członkowskich do stanowienia przepisów dotyczących uruchamiania urządzeń spalających paliwa gazowe oraz okresowych inspekcji tych urządzeń, w celu zagwarantowania ich prawidłowej instalacji, użytkowania i konserwacji.
- (16) Przepisy niniejszego rozporządzenia nie wpływają na uprawnienie państw członkowskich do stanowienia uznawanych przez nie za potrzebne wymogów dotyczących aspektów instalacji, warunków wentylacji oraz aspektów dotyczących bezpieczeństwa samego budynku i jego charakterystyki energetycznej, o ile przepisy te nie wprowadzają wymogów odnoszących się do projektowania urządzeń spalających paliwa gazowe.
- (17) Ponieważ niniejsze rozporządzenie nie obejmuje zagrożeń powodowanych przez urządzenia spalające paliwa gazowe w przypadku nieprawidłowej instalacji, konserwacji lub użytkowania, zachęca się państwa członkowskie do podejmowania środków na rzecz zapewnienia, by społeczeństwu uświadomiono zagrożenia związane z produktami spalania, a w szczególności z dwutlenkiem węgla.
- (18) Chociaż niniejsze rozporządzenie nie reguluje warunków dostaw zasilania gazem w państwach członkowskich, należy w nim uwzględnić fakt, że wobec braku harmonizacji właściwości technicznych paliw gazowych, w poszczególnych państwach członkowskich obowiązują różne warunki dotyczące rodzaju gazu i ciśnień zasilania. Skład i specyfikacje rodzajów gazu oraz ciśnienia zasilania w miejscu, w którym urządzenia spalające paliwa gazowe są oddawane do użytku, mają bardzo istotne znaczenie dla bezpiecznego i prawidłowego funkcjonowania urządzenia, dlatego też aspekt ten powinien być uwzględniany już na etapie projektowania urządzenia, aby zagwarantować jego zgodność z rodzajami gazu i ciśnieniami zasilania, dla których jest przeznaczone.
- (19) Aby zapobiec powstaniu barier w handlu urządzeniami spalającymi paliwa gazowe z przyczyn związanych z faktem, że warunki zasilania gazem nie zostały jeszcze zharmonizowane, a tym samym zagwarantować dostateczne informacje dla podmiotów gospodarczych, państwa członkowskie powinny odpowiednio wcześniej powiadamiać inne państwa członkowskie oraz Komisję o rodzajach gazu i ciśnieniach zasilania stosowanych na ich terytorium oraz wszelkich zmianach w tym zakresie.
- (20) Powiadomienia państw członkowskich o rodzajach gazów i ciśnieniach zasilania powinny zawierać odpowiednie niezbędne informacje dla podmiotów gospodarczych. W tych ramach podstawowe źródło dostarczanego paliwa gazowego nie ma znaczenia dla właściwości, charakterystyki energetycznej oraz zgodności urządzeń spalających paliwa gazowe z warunkami zasilania gazem przedstawionymi w powiadomieniu.
- (21) Zachęca się państwa członkowskie, by ustalając rodziny i grupy gazu wykorzystywanego na ich terytorium uwzględniały postępujące prace normalizacyjne w zakresie właściwości gazu, a tym samym zagwarantowały w całej Unii spójne i skoordynowane podejście do harmonizacji paliw gazowych dzięki normalizacji.
- (22) Jeżeli zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego³² oraz postępującymi pracami

³² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 94).

normalizacyjnymi CEN w zakresie specyfikacji jakości gazu państwa członkowskie podejmą konkretne środki na rzecz szerszego wykorzystywania biogazu poprzez wprowadzanie tego gazu do sieci przesyłania gazu lub poprzez przesyłanie takiego gazu wydzielonymi systemami przesyłowymi, powinny one zadbać o odpowiednio wczesną aktualizację ich powiadomień o rodzajach gazu, w przypadku gdy jakość dostarczanego gazu nie mieści się w zakresie jakości wynikającym z uprzedniego powiadomienia.

- (23) Zachęca się państwa członkowskie, by ustanawiając swoje krajowe plany działania zgodnie z dyrektywą 2009/28/WE w celu wypełnienia obowiązku zwiększenia udziału odnawialnych źródeł energii, a w szczególności biogazu, w bilansie zużycia energii, rozważyły możliwość wprowadzania takich gazów do sieci przesyłowej gazu.
- (24) Państwa członkowskie powinny podjąć środki konieczne do zagwarantowania, by warunki zasilania gazem nie stanowiły barier w handlu oraz by nie ograniczały oddawania do użytku urządzeń spalających paliwa gazowe zgodne z lokalnymi warunkami zasilania gazem.
- (25) Urządzenia spalające paliwa gazowe objęte zakresem niniejszego rozporządzenia i zgodne z jego przepisami powinny podlegać zasadzie swobodnego przepływu towarów. Należy dopuszczać do oddawania takich urządzeń do użytku, o ile są one zgodne z lokalnymi warunkami zasilania gazem.
- (26) Oznaczenie kategorii urządzenia podane na jego tabliczce znamionowej wskazuje bezpośrednio rodziny lub grupy gazu, do których bezpiecznego spalania na oczekiwanym poziomie wydajności urządzenie spalające paliwa gazowe zostało zaprojektowane, a tym samym gwarantuje zgodność urządzenia z lokalnymi warunkami zasilania gazem.
- (27) Należy przestrzegać zasadniczych wymogów w zakresie bezpieczeństwa, zdrowia i racjonalnego wykorzystania energii, aby zagwarantować, by przy normalnym użytkowaniu na oczekiwanym poziomie wydajności urządzenia spalające paliwa gazowe były bezpieczne.
- (28) Zasadnicze wymogi powinny być interpretowane i stosowane w taki sposób, aby uwzględniały stan techniki w momencie projektowania i wytwarzania, jak również względy natury technicznej i ekonomicznej odpowiadające wysokiemu poziomowi ochrony zdrowia i bezpieczeństwa oraz racjonalnego wykorzystania energii.
- (29) Podmioty gospodarcze powinny być odpowiedzialne za zgodność urządzeń spalających paliwa gazowe i osprzętu do nich z wymogami niniejszego rozporządzenia, stosownie do roli odgrywanej przez nie w łańcuchu dostaw, tak aby zapewnić wysoki poziom ochrony interesów publicznych, takich jak zdrowie i bezpieczeństwo oraz racjonalne wykorzystanie energii, a także ochrona konsumentów i innych użytkowników, zwierząt domowych i własności, jak również zagwarantować uczciwą konkurencję na rynku unijnym.
- (30) Wszystkie podmioty gospodarcze uczestniczące w łańcuchu dostaw i dystrybucji powinny podjąć właściwe środki w celu dopilnowania, by wprowadzały na rynek jedynie urządzenia spalające paliwa gazowe zgodne z niniejszym rozporządzeniem. Konieczne jest określenie wyraźnego i proporcjonalnego podziału obowiązków stosownie do ról pełnionych przez poszczególne podmioty gospodarcze w łańcuchu dostaw i dystrybucji.

- (31) Zważywszy, że producent posiada dokładną wiedzę o procesie projektowania i produkcji, jest on najlepiej predestynowany do przeprowadzenia kompletnej procedury oceny zgodności. W związku z tym ocena zgodności powinna pozostać wyłącznie obowiązkiem producenta.
- (32) Producent powinien dostarczyć dostatecznych i szczegółowych informacji na temat przeznaczenia urządzenia spalającego paliwa gazowe, by umożliwić jego prawidłowe i bezpieczne zainstalowanie i oddanie do użytku, obsługę i konserwację. Potrzebne może okazać się, by takie informacje obejmowały specyfikację techniczną połączenia urządzenia ze środowiskiem, w którym jest ono instalowane.
- (33) W celu ułatwienia komunikacji między podmiotami gospodarczymi, krajowymi organami nadzoru rynku i konsumentami, państwa członkowskie powinny zachęcać podmioty gospodarcze do podawania adresu strony internetowej oprócz adresu pocztowego.
- (34) Niezbędne jest zapewnienie zgodności wprowadzanych na rynek Unii urządzeń spalających paliwa gazowe i osprzętu do nich pochodzących z państw trzecich z wymogami niniejszego rozporządzenia, w szczególności zapewnienie poddania tych urządzeń i osprzętu przez producentów odpowiednim procedurom oceny zgodności. Dlatego też należy wprowadzić przepis, zgodnie z którym importerzy upewniają się co do zgodności urządzeń spalających paliwa gazowe i osprzętu do nich wprowadzanych przez nich do obrotu z wymogami niniejszego rozporządzenia i nie wprowadzają do obrotu urządzeń i osprzętu niespełniających tych wymagań lub stwarzających zagrożenie. Należy również wprowadzić przepis, zgodnie z którym importerzy upewniają się co do przeprowadzenia procedur oceny zgodności oraz dostępności oznakowania i dokumentacji urządzenia sporządzonej przez producentów do wglądu dla właściwych organów nadzoru.
- (35) Dystrybutor udostępnia na rynku urządzenie spalające paliwa gazowe lub osprzęt do takich urządzeń po jego wprowadzeniu do obrotu przez producenta lub importera i powinien działać z należytą starannością, tak obchodząc się z urządzeniem lub osprzętem, by nie miało to negatywnego wpływu na jego zgodność.
- (36) Każdy importer wprowadzający do obrotu urządzenie spalające paliwa gazowe lub osprzęt do niego powinien podać na urządzeniu lub osprzęcie swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy, a także adres pocztowy, pod którym można się z nim skontaktować. Należy wprowadzić wyjątki od tej zasady, w przypadku gdy uniemożliwia to wielkość lub charakter urządzenia albo osprzętu. Obejmuje to przypadki, gdy importer musiałby otworzyć opakowanie, aby umieścić na produkcie swoją nazwę i adres.
- (37) Każdy podmiot gospodarczy wprowadzający urządzenie spalające paliwa gazowe lub osprzęt do niego do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym bądź modyfikujący urządzenie lub osprzęt w sposób, który może wpłynąć na zgodność z wymogami niniejszego rozporządzenia, powinien być uznawany za producenta i przejąć jego obowiązki.
- (38) Dystrybutorzy i importerzy, ze względu na bliski związek z rynkiem, powinni być zaangażowani w zadania związane z nadzorem rynku, realizowane przez właściwe organy krajowe, oraz powinni być gotowi do aktywnego udziału w wykonywaniu tych zadań poprzez przedstawianie tym organom wszystkich koniecznych informacji dotyczących danych urządzeń spalających paliwa gazowe i osprzętu do nich.

- (39) Zapewnienie identyfikowalności urządzeń spalających paliwa gazowe i osprzętu w całym łańcuchu dostaw upraszcza nadzór rynku i zwiększa jego skuteczność. Skuteczny system identyfikowalności ułatwia organom nadzoru rynku realizację zadania polegającego na zidentyfikowaniu podmiotów gospodarczych wprowadzających na rynek urządzenia spalające paliwa gazowe lub osprzęt do nich niespełniające wymogów.
- (40) Niniejsze rozporządzenie powinno ograniczać się do określenia zasadniczych wymogów. Aby ułatwić ocenę zgodności z tymi wymogami należy przewidzieć domniemanie zgodności urządzeń spalających paliwa gazowe oraz osprzętu do nich zgodnych ze zharmonizowanymi normami przyjętymi zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 w sprawie normalizacji europejskiej³³ do celów określania szczegółowych specyfikacji technicznych tych wymogów, w szczególności w odniesieniu do projektu, wytwarzania, funkcjonowania, badania racjonalnego wykorzystania energii oraz instalacji urządzeń spalających paliwa gazowe.
- (41) Rozporządzenie (UE) nr 1025/2012 określa procedurę sprzeciwu wobec norm zharmonizowanych w przypadku, gdy normy takie nie spełniają w całości wymagań niniejszego rozporządzenia.
- (42) Aby podmioty gospodarcze mogły wykazać, a właściwe organy dopilnować spełnienia zasadniczych wymogów przez udostępniane na rynku urządzenia spalające paliwa gazowe i osprzęt do nich w, należy ustanowić procedury oceny zgodności. Decyzją nr 768/2008/WE ustanowiono moduły procedur oceny zgodności, obejmujące procedury od najmniej do najbardziej rygorystycznej, proporcjonalnie do poziomu występującego zagrożenia oraz wymaganego poziomu bezpieczeństwa. W celu zapewnienia spójności między sektorami oraz dla uniknięcia wariantów doraźnych, procedury oceny zgodności powinny być wybierane spośród tych modułów.
- (43) Producenci urządzeń spalających paliwa gazowe powinni sporządzić deklarację zgodności UE, zawierającą informacje wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia na temat spełnienia przez dane urządzenie wymogów niniejszego rozporządzenia i pozostałych właściwych aktów unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego.
- (44) Aby zagwarantować skuteczny dostęp do informacji do celów nadzoru rynku, informacje niezbędne do zidentyfikowania wszystkich mających zastosowanie aktów Unii dotyczących urządzeń spalających paliwa gazowe powinny być dostępne w pojedynczej deklaracji zgodności UE.
- (45) Producenci osprzętu powinni wydawać certyfikat zgodności osprzętu, aby dostarczyć wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia informacje na temat zgodności osprzętu z wymogami rozporządzenia. W przypadku gdy osprzęt podlega także innym aktom unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego, producenci osprzętu powinni również, w odpowiednich przypadkach, wydać deklarację zgodności UE, stosownie do tych aktów.
- (46) Oznakowanie CE, wskazujące na zgodność urządzeń spalających paliwa gazowe, jest widocznym rezultatem całego procesu obejmującego ocenę zgodności w szerokim

³³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12).

znaczeniu. Ogólne zasady dotyczące oznakowania CE i jego związku z innymi oznakowaniami określono w rozporządzeniu (WE) nr 765/2008. W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić zasady regulujące umieszczanie oznakowania CE.

- (47) Elementy osprzętu nie są urządzeniami spalającymi paliwa gazowe, lecz produktami pośrednimi, obrót którymi odbywa się osobno między profesjonalistami, i które mają zostać dołączone do urządzenia. Ponieważ odpowiednio zaprojektowany osprzęt przyczynia się do prawidłowego i bezpiecznego funkcjonowania gotowego urządzenia oraz mając na uwadze, że zagrożenia związane z gazem powodowane przez urządzenie mogą być ocenione jedynie po dołączeniu osprzętu, osprzęt nie powinien być opatrywany oznakowaniem CE.
- (48) Sprawdzenie zgodności urządzeń spalających paliwa gazowe i osprzętu z zasadniczymi wymogami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu jest niezbędne do zapewnienia skutecznej ochrony użytkowników i osób trzecich.
- (49) Aby zagwarantować zgodność urządzeń spalających paliwa gazowe z zasadniczymi wymogami niezbędne jest ustanowienie odpowiednich procedur oceny zgodności, które powinny zostać przeprowadzone przez producenta. Procedury te powinny zostać ustanowione na podstawie modułów oceny zgodności ustanowionych w decyzji nr 768/2008/WE.
- (50) Procedury oceny zgodności określone w niniejszym rozporządzeniu wymagają interwencji jednostek oceniających zgodność, zgłoszonych Komisji przez państwa członkowskie.
- (51) Doświadczenia wykazały, że kryteria określone w dyrektywie 2009/142/WE, które muszą spełniać jednostki oceniające zgodność, by mogły zostać zgłoszone Komisji, są niewystarczające do zapewnienia jednakowo wysokiego poziomu realizacji zadań przez te jednostki na całym terytorium Unii. Tymczasem niezmiernie ważne jest, by wszystkie jednostki oceniające zgodność realizowały swe zadania na takim samym poziomie oraz zgodnie z warunkami uczciwej konkurencji. Wymaga to ustanowienia obowiązkowych wymagań dla jednostek oceniających zgodność, które chcą być zgłoszone jako podmioty świadczące usługi w zakresie oceny zgodności.
- (52) W celu zapewnienia spójnego poziomu jakości oceny zgodności należy także ustanowić wymogi mające zastosowanie do organów notyfikujących i innych podmiotów uczestniczących w ocenie, zgłaszaniu i monitorowaniu jednostek notyfikowanych.
- (53) Jeżeli jednostka oceniająca zgodność wykaże spełnienie kryteriów określonych w normach zharmonizowanych, należy przyjąć domniemanie, że spełnia ona odpowiednie wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (54) System określony w niniejszym rozporządzeniu powinien być uzupełniony systemem akredytacji przewidzianym w rozporządzeniu (WE) nr 765/2008. Ponieważ akredytacja stanowi podstawowy środek weryfikacji kompetencji jednostek oceniających zgodność, zaleca się jej stosowanie również dla celów notyfikacji.
- (55) Za preferowaną metodę wykazania kompetencji technicznych jednostek oceniających zgodność krajowe organy publiczne w całej Unii powinny uznać przejrzystą akredytację zgodną z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008, zapewniającą niezbędny poziom zaufania do certyfikatów zgodności. Organy krajowe mogą jednak uznać, że dysponują odpowiednimi środkami do samodzielnego przeprowadzenia takiej oceny. W takich przypadkach w celu zapewnienia odpowiedniego stopnia wiarygodności ocen przeprowadzanych przez inne organy krajowe powinny one przekazać Komisji i

pozostałym państwom członkowskim niezbędną dokumentację wykazującą, że oceniane jednostki oceniające zgodność spełniają właściwe wymogi regulacyjne.

- (56) Jednostki oceniające zgodność często zlecają realizację części zadań związanych z oceną zgodności podwykonawcom lub korzystają z usług spółek zależnych. W celu zagwarantowania poziomu bezpieczeństwa wymaganego w przypadku urządzeń spalających paliwa gazowe, które mają zostać wprowadzone na rynek unijny, zasadnicze znaczenie ma to, by w ramach wykonywania zadań oceny zgodności podwykonawcy i spółki zależne spełniały te same wymogi co jednostki notyfikowane. W związku z tym istotne jest, by ocena kompetencji i wyników działalności jednostek, które mają być zgłoszone, oraz monitorowanie już notyfikowanych jednostek obejmowały również działania realizowane przez podwykonawców i spółki zależne.
- (57) Należy zwiększyć efektywność i przejrzystość procedury notyfikacji, a w szczególności należy ją dostosować do nowych technologii, by umożliwić notyfikację on-line.
- (58) Ponieważ jednostki oceniające zgodność mają możliwość oferowania swoich usług w całej Unii, należy zapewnić pozostałym państwom członkowskim i Komisji możliwość zgłaszania zastrzeżeń dotyczących jednostek notyfikowanych. Istotne zatem jest wyznaczenie okresu, w jakim możliwe będzie wyjaśnienie wszelkich wątpliwości lub obaw co do kompetencji jednostek oceniających zgodność, zanim zaczną one prowadzić działalność jako jednostki notyfikowane.
- (59) W interesie konkurencyjności niezmiennie istotne jest, by jednostki oceniające zgodność stosowały procedury oceny zgodności bez zbędnego obciążania podmiotów gospodarczych. Z tego samego powodu, oraz w celu zagwarantowania równego traktowania podmiotów gospodarczych, należy zapewnić spójność stosowanych procedur oceny zgodności pod względem technicznym. Cel ten można zrealizować w drodze odpowiedniej koordynacji jednostek oceniających zgodność i ich współpracy.
- (60) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ustanawiającym przepisy dotyczące wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję³⁴.
- (61) W przypadku przyjmowania aktów wykonawczych, w których żąda się od zgłaszającego państwa członkowskiego wprowadzenia niezbędnych środków naprawczych w odniesieniu do jednostek notyfikowanych, które nie spełniają wymagań dotyczących ich zgłoszenia lub przestały spełniać te wymogi, należy stosować procedurę doradczą.
- (62) Aby uwzględnić rozwój techniczny, kompetencje do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu należy delegować na Komisję, w odniesieniu do zmian treści i formy powiadomień państw członkowskich dotyczących warunków zasilania gazem na ich terytorium.
- (63) Podczas przygotowywania i sporządzania aktów delegowanych Komisja powinna zapewnić równoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

³⁴

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (64) Istnieje konieczność wprowadzenia ustaleń przejściowych umożliwiających udostępnianie na rynku i oddawanie do użytku urządzeń spalających paliwa gazowe i osprzętu do nich już wprowadzonych do obrotu zgodnie z dyrektywą 2009/142/WE.
- (65) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące kar obowiązujących w przypadku naruszenia niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić ich wprowadzanie w życie. Kary te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (66) Ponieważ cel niniejszej rozporządzenia, a mianowicie zapewnienie spełnienia przez znajdujące się w obrocie urządzenia spalające paliwa gazowe wymogów w zakresie wysokiego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa użytkowników oraz ochrony zwierząt domowych i mienia, jak również racjonalnego wykorzystania energii, przy jednoczesnym zagwarantowaniu funkcjonowania rynku wewnętrznego, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i dlatego – ze względu na rozmiary i skutki – możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie unijnym, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (67) Należy zatem uchylić dyrektywę 2009/142/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres

- (1) Niniejszą dyrektywę stosuje się do urządzeń i osprzętu.
- (2) Do celów niniejszego rozporządzenia urządzenie uznawane jest za „normalnie użytkowane”, gdy spełnione są następujące warunki:
- a) zostało prawidłowo zainstalowane i jest regularnie konserwowane zgodnie z instrukcjami producenta;
 - b) jest użytkowane w granicach normalnych zmian jakości gazu i normalnych wahań ciśnienia zasilającego;
 - c) jest użytkowane zgodnie z przeznaczeniem lub w sposób, który można racjonalnie przewidzieć.
- (3) Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:
- a) urządzeń specjalnie zaprojektowanych do stosowania w procesach przemysłowych prowadzonych w zakładach przemysłowych;
 - b) urządzeń specjalnie zaprojektowanych do stosowania w statkach powietrznych i na kolei;
 - c) urządzeń specjalnie zaprojektowanych do celów badawczych, na potrzeby tymczasowego zastosowania w laboratoriach.

- (4) Jeżeli w przypadku urządzeń lub osprzętu aspekty objęte zakresem niniejszego rozporządzenia uregulowane są bardziej szczegółowo w innych aktach unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego, niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania, lub przestaje mieć zastosowania do takich urządzeń lub osprzętu w odniesieniu do tych aspektów.
- (5) Wymóg racjonalnego wykorzystania energii z pkt 3.5 w załączniku I do niniejszego rozporządzenia nie ma zastosowania do aspektów urządzeń związanych z efektywnością energetyczną objętych zakresem środka przyjętego na mocy art. 15 dyrektywy 2009/125/WE.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia obowiązują następujące definicje:

- (1) „urządzenia” oznaczają urządzenia spalające paliwa gazowe używane do gotowania, chłodzenia, klimatyzacji, ogrzewania pomieszczeń, wytwarzania gorącej wody, oświetlenia lub prania, jak również palniki ze sztucznym ciągiem oraz urządzenia grzewcze wyposażone w takie palniki;
- (2) „osprzęt” oznacza urządzenia zabezpieczające, urządzenia sterujące lub urządzenia regulacyjne i ich podzespoły wprowadzane do obrotu oddzielnie w celach handlowych i zaprojektowane w celu dołączenia ich do urządzenia spalającego paliwa gazowe lub montażu w celu utworzenia takiego urządzenia;
- (3) „spalanie” oznacza proces, w którym w wyniku reakcji paliwa gazowego z tlenem otrzymuje się ciepło lub światło;
- (4) „pranie” oznacza cały proces prania, w tym suszenie i prasowanie;
- (5) „paliwo gazowe” oznacza każde paliwo, które znajduje się w stanie gazowym w temperaturze 15 °C pod ciśnieniem 1 bar.
- (6) „proces przemysłowy” oznacza wydobywanie, hodowlę/uprawę, oczyszczanie, przetwarzanie, produkowanie, wytwarzanie lub przygotowywanie materiałów, roślin, zwierząt, produktów zwierzęcych, żywności lub innych produktów w celach komercyjnych;
- (7) „specjalne zaprojektowanie” oznacza takie zaprojektowanie urządzenia, by służyło ono wyłącznie zaspokojeniu szczególnej potrzeby w określonym procesie;
- (8) „zakład przemysłowy” oznacza wszelkie miejsca, w których głównym rodzajem prowadzonej działalności jest proces przemysłowy, który podlegałby szczególnym krajowym regulacjom w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa;
- (9) „rodzina gazów” oznacza grupę paliw gazowych o podobnej charakterystyce spalania powiązaną ze sobą szerokim zakresem wskaźników Wobbego;
- (10) „grupa gazów” oznacza szczególny zakres liczb Wobbego w ramach danej rodziny;
- (11) „liczba Wobbego” oznacza wskaźnik zamienności paliw gazowych stosowany do porównywania energii uzyskiwanej ze spalania poszczególnych składników paliw gazowych w urządzeniu;

- (12) „kategoria urządzenia” oznacza określenie rodzin lub grup gazów, które urządzenie może spalać bezpiecznie na oczekiwanym poziomie wydajności urządzenia, zgodnie z oznaczeniem kategorii urządzenia ustalonej przez CEN;
- (13) „udostępnienie urządzeń na rynku” oznacza każde dostarczenie urządzeń do celów dystrybucji lub używania na rynku unijnym w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie;
- (14) „udostępnienie osprzętu na rynku” oznacza każde dostarczenie osprzętu w celach handlowych do dystrybucji na rynku unijnym, w celu dołączenia go do urządzenia lub złożenia, aby utworzyć takie urządzenie, odpłatnie lub nieodpłatnie;
- (15) „efektywność energetyczna” oznacza stosunek rezultatów pracy urządzenia do wkładu energii;
- (16) „wprowadzenie do obrotu” oznacza pierwsze udostępnienie urządzenia lub osprzętu na rynku unijnym;
- (17) „oddanie do użytku” oznacza pierwsze zastosowanie urządzenia lub jego pierwsze użycie przez producenta do własnych celów;
- (18) „producent” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która wytwarza urządzenie lub osprzęt, lub która zleca zaprojektowanie lub wytworzenie takich urządzeń lub osprzętu i wprowadza ten produkt do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym;
- (19) „upoważniony przedstawiciel” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, mającą siedzibę w Unii, która otrzymała pisemne pełnomocnictwo od producenta do występowania w jego imieniu w odniesieniu do określonych zadań;
- (20) „importer” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, mającą siedzibę w Unii, wprowadzającą do obrotu w Unii urządzenie lub osprzęt z państwa trzeciego;
- (21) „dystrybutor” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną w łańcuchu dostaw, inną niż producent lub importer, która udostępnia urządzenie lub osprzęt na rynku;
- (22) „podmioty gospodarcze” oznaczają producentów, upoważnionych przedstawicieli, importerów i dystrybutorów;
- (23) „specyfikacja techniczna” oznacza dokument określający wymagania techniczne, które muszą być spełnione przez urządzenie lub osprzęt;
- (24) „norma zharmonizowana” oznacza normę zharmonizowaną w rozumieniu definicji w art. 2 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;
- (25) „akredytacja” oznacza akredytację zdefiniowaną w art. 2 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 765/2008;
- (26) „krajowa jednostka akredytująca” oznacza krajową jednostkę akredytującą w rozumieniu definicji z art. 2 pkt 11 rozporządzenia (WE) nr 765/2008;
- (27) „ocena zgodności” oznacza proces wykazujący, czy zostały spełnione zasadnicze wymagania niniejszego rozporządzenia odnoszące się do urządzenia lub osprzętu;
- (28) „jednostka oceniająca zgodność” oznacza jednostkę, która wykonuje czynności z zakresu oceny zgodności, w tym wzorcowanie, badania, certyfikację i inspekcję;
- (29) „odzyskanie” oznacza dowolny środek mający na celu doprowadzenie do zwrotu urządzeń urządzenia, które już zostały udostępnione użytkownikowi końcowemu;

- (30) „wycofanie z obrotu” oznacza dowolny środek, którego celem jest zapobieżenie udostępnieniu na rynku urządzenia lub osprzętu w danym łańcuchu dostaw;
- (31) „oznakowanie CE” oznacza oznakowanie, poprzez które producent wskazuje, że urządzenie spełnia mające zastosowanie wymogi określone w unijnym prawodawstwie harmonizacyjnym przewidującym jego umieszczanie;
- (32) „unijne prawodawstwo harmonizacyjne” oznacza każdy akt prawny Unii harmonizujący warunki wprowadzania produktów do obrotu.

Artykuł 3

Udostępnienie na rynku i oddanie do użytku

- (1) Państwa członkowskie podejmują wszelkie właściwe środki w celu zapewnienia, by urządzenia mogły być udostępniane na rynku oraz oddawane do użytku jedynie, jeśli spełniają wymogi niniejszego rozporządzenia.
- (2) Państwa członkowskie podejmują wszelkie właściwe środki w celu zapewnienia, by osprzęt mógł być udostępniany na rynku oraz oddawany do użytku jedynie, jeśli spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia.
- (3) Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na uprawnienie państw członkowskich do stanowienia wymogów, które mogą uznać za niezbędne do zapewnienia, by osoby, zwierzęta domowe i własność były chronione podczas normalnego użytkowania urządzenia, o ile nie oznacza to zmiany takich urządzeń.

Artykuł 4

Warunki zasilania gazem

- (1) Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i inne państwa członkowskie o rodzajach gazu i odpowiadających im ciśnieniach zasilania paliw gazowych wykorzystywanych na ich terytorium oraz, z odpowiednim wyprzedzeniem, o wszelkich zmianach w tym zakresie, zgodnie z wymogami określonymi w załączniku II.
- (2) Komisja zapewnia, aby informacje te zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Zasadnicze wymogi

Urządzenia i osprzęt spełniają mające do nich zastosowanie zasadnicze wymogi określone w załączniku I.

Artykuł 6

Swobodny przepływ

- (1) Państwa członkowskie nie mogą ze względu na przyczyny odnoszące się do aspektów objętych zakresem niniejszego rozporządzenia, zakazywać, ograniczać ani

powstrzymywać udostępniania na rynku ani oddawania do użytku urządzeń zgodnych z niniejszym rozporządzeniem.

- (2) Państwa członkowskie nie mogą ze względu na przyczyny odnoszące się do zagrożeń objętych zakresem niniejszego rozporządzenia, zakazywać, ograniczać ani powstrzymywać udostępniania na rynku osprzętu zgodnego z niniejszym rozporządzeniem.
- (3) Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na obowiązek stanowienia przez państwa członkowskie środków odnoszących się do wspierania wykorzystywania energii ze źródeł odnawialnych oraz efektywności energetycznej budynków zgodnie z dyrektywami: 2009/28/WE, 2010/31/UE i 2012/27/UE. Środki takie muszą być zgodne z Traktatem.

ROZDZIAŁ II

OBOWIĄZKI PODMIOTÓW GOSPODARCZYCH

Artykuł 7 [artykuł R2 decyzji nr 768/2008/WE]

Obowiązki producentów

- (1) Wprowadzając swoje urządzenia lub osprzęt do obrotu, producenci zapewniają, by ich projektowanie i wytwarzanie odbywało się zgodnie z zasadniczymi wymogami określonymi w załączniku I.
- (2) Producenci urządzeń lub osprzętu sporządzają dokumentację techniczną, o której mowa w załączniku III oraz przeprowadzają lub zlecają przeprowadzenie odpowiedniej procedury oceny zgodności, o której mowa w art. 14.

W przypadku wykazania zgodności urządzenia z obowiązującymi wymogami w wyniku przeprowadzenia procedury, o której mowa w akapicie pierwszym, producenci sporządzają deklarację zgodności UE i umieszczają oznakowanie CE.

W przypadku wykazania zgodności osprzętu z obowiązującymi wymogami w wyniku przeprowadzenia procedury, o której mowa w akapicie pierwszym, producenci sporządzają certyfikat zgodności osprzętu.

- (3) Producenci przechowują dokumentację techniczną oraz deklarację zgodności UE przez okres 10 lat od momentu wprowadzenia urządzenia do obrotu.

Producenci przechowują dokumentację techniczną oraz certyfikat zgodności osprzętu przez okres 10 lat od momentu wprowadzenia osprzętu do obrotu.

- (4) Producenci zapewniają również stosowanie procedur mających na celu zapewnienie zgodności produkcji seryjnej. Odpowiednio uwzględniane są zmiany w projekcie i właściwościach urządzenia lub osprzętu oraz zmiany w normach zharmonizowanych lub innych specyfikacjach technicznych, w odniesieniu do których deklarowana jest zgodność urządzenia lub osprzętu.

W odpowiednich przypadkach, z uwagi na zagrożenia powodowane przez urządzenie lub osprzęt, producenci w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów oraz innych użytkowników końcowych, przeprowadzają badania próby urządzeń udostępnianych na rynku, oraz rozpatrują skargi na niezgodne urządzenia i osprzęt, w razie potrzeby prowadząc ewidencję takich skarg, odzyskując takie urządzenia;

informują również dystrybutorów o wszelkich tego rodzaju działaniach w zakresie monitorowania.

- (5) Producenci zapewniają, aby ich urządzenia lub osprzęt opatrzone nazwą typu, numerem partii lub serii lub inną informacją umożliwiającą ich identyfikację.

Jeżeli jest to niemożliwe ze względu na rozmiary lub charakter urządzenia, producenci zapewniają podanie odpowiednich informacji na opakowaniu.

- (6) Producenci umieszczają na urządzeniu, a jeżeli nie jest to możliwe – na jego opakowaniu i w załączonej do niego instrukcji obsługi, swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy i swój adres pocztowy, pod którym można kontaktować się z nimi w sprawie urządzenia. Adres musi wskazywać pojedynczy punkt, w którym można skontaktować się z producentem. Dane kontaktowe podawane są w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów i innych użytkowników oraz organów nadzoru rynku, określonym przez dane państwo członkowskie.

Producenci umieszczają na urządzeniu, a jeżeli nie jest to możliwe – na jego opakowaniu lub w załączonej do niego instrukcji obsługi – swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy i swój adres pocztowy, pod którym można kontaktować się z nimi w sprawie urządzenia. Adres musi wskazywać pojedynczy punkt, w którym można skontaktować się z producentem.

- (7) Producenci zapewniają dołączenie do urządzenia instrukcji obsługi oraz informacji o bezpiecznym użytkowaniu zgodnie z pkt 1.5 załącznika I, w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów i innych użytkowników końcowych, określonym przez dane państwo członkowskie. Takie instrukcje obsługi i informacje o bezpiecznym użytkowaniu są jasne, zrozumiałe i czytelne.

Producenci zapewniają dołączanie do osprzętu certyfikatu zgodności osprzętu zawierającego między innymi instrukcje dodania lub złożenia, regulacji, eksploatacji i konserwacji zgodnie z pkt 1.7 załącznika I, w języku łatwo zrozumiałym dla producentów urządzenia. Takie instrukcje są jasne, zrozumiałe i czytelne.

- (8) Producenci, którzy uznają lub mają powody, by uważać, że wprowadzone przez nich do obrotu urządzenia lub osprzęt nie są zgodne z niniejszym rozporządzeniem, niezwłocznie podejmują niezbędne środki naprawcze konieczne w celu zapewnienia zgodności urządzeń lub osprzętu, ich wycofania z obrotu lub odzyskania, stosownie do okoliczności. Ponadto jeżeli urządzenie lub osprzęt stwarza zagrożenie, producenci niezwłocznie informują o tym właściwe organy krajowe państw członkowskich, w których urządzenie lub osprzęt zostały udostępnione na rynku, podając szczegółowe informacje, w szczególności na temat niezgodności oraz wszelkich podjętych środków naprawczych.

- (9) Na umotywowane wezwanie właściwego organu krajowego producenci przekazują mu wszelkie informacje i dokumentację konieczne do wykazania zgodności urządzenia lub osprzętu z niniejszym rozporządzeniem, w języku łatwo zrozumiałym dla tego organu. Te informacje i dokumentacja mogą być dostarczone w formie papierowej lub elektronicznej. Na wezwanie tego organu producenci współpracują z nim we wszelkich w działaniach podjętych w celu usunięcia zagrożenia powodowanego przez urządzenia lub osprzęt wprowadzone przez nich do obrotu.

Upoważnieni przedstawiciele

- (1) Producenci mogą, na podstawie pisemnego pełnomocnictwa, wyznaczyć upoważnionego przedstawiciela.

W zakres pełnomocnictwa upoważnionego przedstawiciela nie wchodzi obowiązek ustanowiony w art. 7 ust. 1 oraz sporządzanie dokumentacji technicznej.

- (2) Upoważnieni przedstawiciele wykonują zadania określone w pełnomocnictwie otrzymanym od producenta. Pełnomocnictwo musi umożliwiać upoważnionemu przedstawicielowi wykonywanie co najmniej następujących obowiązków:

- a) przechowywanie deklaracji zgodności UE i dokumentacji technicznej do dyspozycji krajowych organów nadzoru przez 10 lat od momentu wprowadzenia urządzenia do obrotu;
- b) przechowywanie certyfikatu zgodności i dokumentacji technicznej osprzętu do dyspozycji krajowych organów nadzoru przez 10 lat od momentu wprowadzenia osprzętu do obrotu;
- c) na umotywowane wezwanie właściwego organu krajowego, przekazywanie mu wszelkich informacji i dokumentacji koniecznych do wykazania zgodności urządzenia lub osprzętu;
- d) na wezwanie właściwego organu krajowego, współpracowanie z nim we wszelkich działaniach podjętych w celu usunięcia zagrożeń, jakie stwarzają urządzenia lub osprzęt objęte pełnomocnictwem upoważnionego przedstawiciela.

Obowiązki importerów

- (1) Importerzy są zobowiązani do wprowadzania do obrotu wyłącznie urządzeń i osprzętu zgodnych z wymogami.

- (2) Przed wprowadzeniem urządzenia do obrotu importerzy zapewniają przeprowadzenie przez producenta odpowiedniej procedury oceny zgodności, zgodnie z art. 14. Dopilnowują oni, by producent sporządził dokumentację techniczną, by urządzenie było opatrzone oznakowaniem CE, by dołączone do niego były instrukcje obsługi i informacje na temat bezpiecznego użytkowania zgodnie z pkt 1.5 załącznika I i by producent spełnił wymogi określone odpowiednio w art. 7 ust. 5 i 6.

Przed wprowadzeniem osprzętu do obrotu importerzy zapewniają przeprowadzenie przez producenta odpowiedniej procedury oceny zgodności, zgodnie z art. 14. Dopilnowują oni, by producent sporządził dokumentację techniczną, by dołączony został do niego certyfikat zgodności osprzętu zawierający między innymi instrukcję dołączenia lub złożenia, regulacji, eksploatacji i konserwacji osprzętu zgodnie z pkt 1.7 załącznika I, i by producent spełnił wymogi określone odpowiednio w art. 7 ust. 5 i 6.

Jeżeli importer uznaje lub ma powody, by uważać, że urządzenie lub osprzęt nie są zgodne z zasadniczymi wymogami bezpieczeństwa określonymi w załączniku I, nie

może on wprowadzać urządzenia lub osprzętu do obrotu, dopóki nie będą one zgodne z wymogami. Ponadto jeżeli urządzenie lub osprzęt stwarza zagrożenie, importer informuje o tym producenta oraz organy nadzoru rynku.

- (3) Importerzy umieszczają na urządzeniu, a jeżeli nie jest to możliwe – na jego opakowaniu lub w załączonej do niego instrukcji obsługi, swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy i adres pocztowy, pod którym można kontaktować się z nimi w sprawie urządzenia. Dane kontaktowe podawane są w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów i innych użytkowników końcowych oraz organów nadzoru rynku określonym przez dane państwo członkowskie.

Importerzy umieszczają na osprzęcie, a jeżeli nie jest to możliwe – na jego opakowaniu, swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy i adres pocztowy, pod którym można kontaktować się z nimi w sprawie osprzętu. Dane kontaktowe podawane są w języku łatwo zrozumiałym dla producentów urządzeń oraz organów nadzoru rynku, określonym przez dane państwo członkowskie.

- (4) Importerzy zapewniają dołączenie do urządzenia instrukcji obsługi oraz informacji o bezpiecznym użytkowaniu zgodnie z pkt 1.5 załącznika I, w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów i innych użytkowników końcowych, określonym przez dane państwo członkowskie.

Importerzy zapewniają dołączanie do osprzętu certyfikatu zgodności osprzętu zawierającego między innymi instrukcje dodania lub złożenia, regulacji, eksploatacji i konserwacji zgodnie z pkt 1.7 załącznika I, w języku łatwo zrozumiałym dla producentów urządzenia, określonym przez dane państwo członkowskie.

- (5) Importerzy dopilnowują, aby w czasie, w którym to na nich spoczywa odpowiedzialność za urządzenie lub osprzęt, warunki ich przechowywania i przewożenia nie zagrażały ich zgodności z wymogami określonymi w załączniku I.
- (6) W odpowiednich przypadkach, z uwagi na zagrożenia powodowane przez urządzenie lub osprzęt, importerzy w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa użytkowników, na umotywowane wezwanie właściwych organów, przeprowadzają badania próby urządzeń lub osprzętu udostępnianych na rynku, oraz rozpatrują skargi na niezgodne urządzenia i osprzęt, w razie potrzeby prowadząc ewidencję takich skarg i odzyskując takie urządzenia; informują również dystrybutorów o wszelkich tego rodzaju działaniach w zakresie monitorowania.
- (7) Importerzy, którzy uznają lub mają powody, by uważać, że wprowadzone przez nich do obrotu urządzenia lub osprzęt nie są zgodne z niniejszym rozporządzeniem, niezwłocznie podejmują środki naprawcze konieczne w celu zapewnienia zgodności urządzeń lub osprzętu, ich wycofania z obrotu lub odzyskania, stosownie do okoliczności. Ponadto jeżeli urządzenie lub osprzęt stwarza zagrożenie, importerzy niezwłocznie informują o tym właściwe organy krajowe państw członkowskich, w których urządzenie lub osprzęt zostały udostępnione na rynku, podając szczegółowe informacje, w szczególności na temat niezgodności oraz wszelkich podjętych środków naprawczych.
- (8) Importerzy przechowują kopię deklaracji zgodności UE do dyspozycji organów nadzoru rynku przez okres 10 lat od momentu wprowadzenia urządzenia do obrotu i dopilnowują, by dokumentacja techniczna mogła zostać udostępniona tym organom na ich wezwanie.

Importerzy przechowują kopię deklaracji zgodności osprzętu do dyspozycji organów nadzoru rynku przez okres 10 lat od momentu wprowadzenia osprzętu do obrotu i dopilnowują, by dokumentacja techniczna mogła zostać udostępniona tym organom na ich wezwanie.

- (9) Na umotywowane wezwanie właściwego organu krajowego importerzy przekazują mu wszelkie informacje i dokumentację konieczne do wykazania zgodności urządzenia lub osprzętu z wymogami, w języku łatwo zrozumiałym dla tego organu. Te informacje i dokumentacja mogą być dostarczone w formie papierowej lub elektronicznej. Na wezwanie tego organu importerzy współpracują z nim we wszelkich w działaniach podjętych w celu usunięcia zagrożeń powodowanych przez urządzenia lub osprzęt wprowadzone przez nich do obrotu.

Artykuł 10 [artykuł R5 decyzji nr 768/2008/WE]

Obowiązki dystrybutorów

- (10) Udostępniając urządzenie lub osprzęt na rynku, dystrybutorzy działają z należytą starannością w odniesieniu do wymogów niniejszego rozporządzenia.
- (11) Przed udostępnieniem urządzenia na rynku dystrybutorzy sprawdzają, czy urządzenie jest opatrzone oznakowaniem CE, czy dołączone są do niego instrukcje i informacje na temat bezpiecznego użytkowania zgodnie z pkt 1.5 załącznika I, w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów i innych użytkowników końcowych określonym przez państwo członkowskie, w którym urządzenie ma być udostępnione na rynku, a także czy producent i importer spełnili wymogi określone odpowiednio w art. 7 ust. 5 i 6 oraz w art. 9 ust. 3.

Przed udostępnieniem osprzętu na rynku dystrybutorzy sprawdzają, czy do osprzętu dołączono certyfikat zgodności osprzętu zawierający między innymi instrukcję dołączenia lub złożenia, regulacji, eksploatacji i konserwacji osprzętu zgodnie z pkt 1.7 załącznika I, w języku łatwo zrozumiałym dla producentów urządzenia, i czy producent i importer spełnili wymogi określone odpowiednio w art. 7 ust. 5 i 6 oraz art. 9 ust. 3.

Jeżeli dystrybutor uznaje lub ma powody, by uważać, że urządzenie lub osprzęt nie są zgodne z zasadniczymi wymogami określonymi w załączniku I, nie może on wprowadzać urządzenia lub osprzętu do obrotu, dopóki nie będą one zgodne z wymogami. Ponadto jeżeli urządzenie lub osprzęt stwarza zagrożenie, dystrybutor informuje o tym producenta lub importera oraz organy nadzoru rynku.

- (12) Dystrybutorzy dopilnowują, aby w czasie, w którym to na nich spoczywa odpowiedzialność za urządzenie lub osprzęt, warunki ich przechowywania i przewożenia nie zagrażały ich zgodności z zasadniczymi wymogami określonymi w załączniku I.
- (13) Dystrybutorzy, którzy uznają lub mają powody, by uważać, że udostępnione przez nich na rynku urządzenie lub osprzęt są niezgodne z niniejszym rozporządzeniem dopilnowują podjęcia działań naprawczych koniecznych do zapewnienia zgodności produktu, jego wycofania lub odzyskania, stosownie do okoliczności. Ponadto jeżeli urządzenie lub osprzęt stwarza zagrożenie, dystrybutorzy niezwłocznie informują o tym właściwe organy krajowe państw członkowskich, w których udostępnili dane urządzenie, podając szczegółowe informacje, w szczególności na temat niezgodności oraz wszelkich podjętych środków naprawczych.

- (14) Na umotywowane wezwanie właściwego organu krajowego, dystrybutorzy przekazują mu wszelkie informacje i dokumentację konieczne do wykazania zgodności urządzenia lub osprzętu. Te informacje i dokumentacja mogą być dostarczone w formie papierowej lub elektronicznej. Na wezwanie tego organu dystrybutorzy współpracują z nim we wszelkich w działaniach podjętych w celu usunięcia zagrożeń powodowanych przez urządzenia lub osprzęt wprowadzone przez nich do obrotu.

Artykuł 11 [artykuł R6 decyzji nr 768/2008/WE]

Przypadki, w których obowiązki producentów dotyczą importerów i dystrybutorów

Importer lub dystrybutor jest uważany za producenta do celów niniejszego rozporządzenia i podlega obowiązkom producenta określonym w art. 7, jeżeli wprowadza urządzenie lub osprzęt do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym albo modyfikuje urządzenie lub osprzęt już znajdujące się w obrocie w taki sposób, że może to mieć wpływ na zgodność z wymogami niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 12 [artykuł R7 decyzji nr 768/2008/WE]

Ustalenie podmiotów gospodarczych

Na wezwanie organów nadzoru rynku podmioty gospodarcze wskazują:

- a) każdy podmiot gospodarczy, który dostarczył im urządzenie lub osprzęt;
- b) każdy podmiot gospodarczy, któremu dostarczyli urządzenie lub osprzęt.

Podmioty gospodarcze są w stanie przedstawić informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, przez okres 10 lat od dostarczenia im urządzenia lub osprzętu oraz przez okres 10 lat od dostarczenia przez nie urządzenia lub osprzętu.

ROZDZIAŁ III

ZGODNOŚĆ URZĄDZEŃ I OSPRZĘTU Z WYMOGAMI

Artykuł 13 [artykuł R8 decyzji nr 768/2008/WE]

Domniemanie zgodności urządzeń i osprzętu.

W przypadku urządzeń i osprzętu zgodnych z normami zharmonizowanymi, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, lub z ich częściami, domniemywa się, że spełniają one zasadnicze wymogi objęte tymi normami lub ich częściami, o których mowa w załączniku I.

Artykuł 14

Procedura oceny zgodności urządzeń i osprzętu

- (1) Przed wprowadzeniem urządzenia lub osprzętu do obrotu producent poddaje je procedurze oceny zgodności zgodnie z ust. 2 i 3.
- (2) Zgodność seryjnie produkowanych urządzeń i osprzętu z wymogami niniejszego rozporządzenia poświadczana jest w trybie badania typu UE (moduł B - typ

produkcji), o którym mowa w pkt 1 załącznika III, w połączeniu z jedną z następujących procedur oceny zgodności, do wyboru producenta:

- a) badanie zgodności z typem w oparciu o wewnętrzną kontrolę produkcji oraz nadzorowaną kontrolę urządzenia lub osprzętu w losowych odstępach czasu (moduł C2) określonej w pkt 2 załącznika III;
 - b) badanie zgodności z typem w oparciu o zapewnienie jakości procesu produkcji (moduł D) określone w pkt 3 załącznika III;
 - c) badanie zgodności z typem w oparciu o zapewnienie jakości urządzenia lub osprzętu (moduł E) określone w pkt 4 załącznika III;
 - d) badanie zgodności z typem w oparciu o sprawdzenie urządzenia lub osprzętu (moduł F) określone w pkt 5 załącznika III.
- (3) W przypadku produkcji pojedynczego urządzenia lub produkcji w małych ilościach, producent może wybrać weryfikację jednostkową (moduł G), określoną w pkt 6 załącznika III.
- (4) Po zakończeniu procedur, o których mowa w ust. 2 lit. a)-d) lub w ust. 3 producent urządzenia, zgodnie z art. 18, opatruje urządzenie zgodne z wymogami oznakowaniem CE oraz sporządza deklarację zgodności UE.
- Po zakończeniu procedur, o których mowa w ust. 2 lit. a)-d) producent osprzętu wydaje certyfikat zgodności osprzętu.
- (5) Ewidencja i korespondencja związane z oceną zgodności urządzenia lub osprzętu prowadzone są w języku lub językach urzędowych państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jednostka notyfikowana przeprowadzająca procedury, o których mowa w ust. 2 i 3, lub w języku akceptowanym przez tę jednostkę.

Artykuł 15

Deklaracja zgodności UE [artykuł R10 decyzji nr 768/2008/WE]

- (1) Deklaracja zgodności UE zawiera stwierdzenie, że wykazano spełnienie zasadniczych wymogów bezpieczeństwa określonych w załączniku I.
- (2) Deklaracja zgodności UE jest zgodna z modelem określonym w załączniku V i zawiera elementy wyszczególnione w odpowiednich procedurach oceny zgodności określonych w załączniku III oraz jest stale aktualizowana. Zostaje ona przetłumaczona na język lub języki wymagane przez państwo członkowskie, na którego rynku urządzenie wprowadzane jest do obrotu lub udostępniane.
- (3) Jeżeli urządzenie podlega więcej niż jednemu aktowi unijnemu wymagającemu deklaracji zgodności UE, sporządzana jest jedna deklaracja zgodności UE odnosząca się do wszystkich takich aktów unijnych. Deklaracja wskazuje odpowiednie akty prawne, łącznie z ich adresami publikacyjnymi.
- (4) Poprzez sporządzenie deklaracji zgodności UE producent przyjmuje na siebie odpowiedzialność za zgodność urządzenia z wymogami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 16

Certyfikat zgodności osprzętu

- (1) Deklaracja zgodności osprzętu zawiera stwierdzenie, że wykazano spełnienie zasadniczych wymogów określonych w załączniku I.
- (2) Certyfikat zgodności osprzętu jest zgodny z modelem określonym w załączniku VI. Aby pomóc w spełnieniu zasadniczych wymogów dotyczących gotowego osprzętu określonych w załączniku I, w certyfikacie zgodności osprzętu podawane są właściwości osprzętu oraz instrukcje, w jaki sposób należy dodać go do urządzenia lub złożyć, by stworzyć takie urządzenie. Certyfikat zawiera również elementy wyszczególnione w odpowiednich procedurach oceny zgodności określonych w załączniku III i jest stale aktualizowany. Certyfikat sporządzany jest w języku łatwo zrozumiałym dla producentów urządzeń.
- (3) Certyfikat zgodności osprzętu dostarcza się wraz z osprzętem.
- (4) Jeżeli osprzętu dotyczą także inne akty unijne obejmujące inne aspekty, wymagające oznakowania CE, oznakowanie to zawiera informację, że domniemywa się, iż osprzęt jest zgodny z przepisami tych innych aktów. W takim przypadku w dokumentacji, uwagach lub instrukcjach wymaganych przez te akty i dołączanych do osprzętu podawany jest adres publikacyjny przedmiotowych aktów w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- (5) Poprzez sporządzenie deklaracji zgodności UE producent przyjmuje na siebie odpowiedzialność za zgodność urządzenia z wymogami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 17 [artykuł R11 decyzji nr 768/2008/WE]

Ogólne zasady dotyczące oznakowania CE

Oznakowanie CE podlega ogólnym zasadom określonym w art. 30 rozporządzenia (WE) nr 765/2008.

Artykuł 18 [artykuł R12 decyzji nr 768/2008/WE]

Reguły i warunki umieszczania oznakowania CE oraz napisów

- (1) Oznakowanie CE i napisy, o których mowa w załączniku IV, umieszcza się na urządzeniu lub tabliczce znamionowej tak, by były widoczne, czytelne i niemożliwe do usunięcia.
- (2) Napisy, o których mowa w pkt 2 załącznika IV umieszcza się, odpowiednio do okoliczności, na urządzeniu lub jego tabliczce znamionowej, tak, by były widoczne, czytelne i niemożliwe do usunięcia.
- (3) Oznakowanie CE lub napisy, o których mowa w załączniku IV, umieszcza się na urządzeniu lub osprzęcie przed wprowadzaniem ich do obrotu.
- (4) Za oznakowaniem CE umieszcza się numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej, jeżeli jednostka taka bierze udział w etapie kontroli produkcji urządzenia.
- (5) Numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej uczestniczącej w etapie kontroli produkcji umieszczany jest na urządzeniu.

- (6) Po oznakowaniu CE i, w stosownych przypadkach, numerze identyfikacyjnym, o którym mowa w ust. 4 5, można umieścić innego rodzaju znak wskazujący na szczególne zagrożenie lub zastosowanie.

ROZDZIAŁ IV

NOTYFIKACJA JEDNOSTEK OCENIAJĄCYCH ZGODNOŚĆ

Artykuł 19 [artykuł R13 decyzji nr 768/2008/WE]

Notyfikacja

Państwa członkowskie notyfikują Komisji i pozostałym państwom członkowskim organy uprawnione do wykonywania zadań w zakresie oceny zgodności jako osoby trzecie zgodnie z art. 14.

Artykuł 20 [artykuł R14 decyzji nr 768/2008/WE]

Organy notyfikujące

- (1) Państwa członkowskie wyznaczają organ notyfikujący, który odpowiada za opracowanie i stosowanie procedur koniecznych do oceny jednostek oceniających zgodność i ich notyfikacji oraz do monitorowania jednostek notyfikowanych, w tym w odniesieniu do zgodności z art. 24.
- (2) Państwa członkowskie mogą zdecydować, że ocena oraz monitorowanie, o których mowa w ust. 1, są przeprowadzane przez krajową jednostkę akredytującą w rozumieniu przepisów rozporządzenia (WE) nr 765/2008 oraz zgodnie z nimi.
- (3) W przypadku gdy organ notyfikujący przekazuje lub w inny sposób powierza ocenę, notyfikację lub monitorowanie, o których mowa w ust. 1, podmiotowi, który nie jest instytucją rządową, taki upoważniony podmiot posiada osobowość prawną oraz stosuje się odpowiednio do wymogów ustanowionych w art. 21 ust. 1-6. Poza tym taki podmiot jest przygotowany na pokrycie zobowiązań wynikających z działalności, którą prowadzi.
- (4) Organ notyfikujący ponosi pełną odpowiedzialność za zadania wykonywane przez podmiot, o którym mowa w ust. 3.

Artykuł 21 [artykuł R15 decyzji nr 768/2008/WE]

Wymogi dotyczące organów notyfikujących

- (1) Organ notyfikujący ustanawiany jest w sposób nie prowadzący do żadnego konfliktu interesów między organem notyfikującym a jednostkami oceniającymi zgodność.
- (2) Sposób organizacji i funkcjonowania organu notyfikującego zapewnia jego obiektywne i bezstronne działanie.
- (3) Sposób organizacji organu notyfikującego gwarantuje, że decyzja dotycząca notyfikacji jednostki oceniającej zgodność podejmowana jest przez kompetentne osoby spoza grona osób przeprowadzających ocenę.
- (4) Organ notyfikujący nie może oferować ani realizować żadnych działań wykonywanych przez jednostki oceniające zgodność, ani nie może świadczyć usług w zakresie konsultacji na zasadach komercyjnych lub konkurencyjnych.

- (5) Organ notyfikujący zapewnia poufność otrzymywanych informacji.
- (6) Organ notyfikujący dysponuje odpowiednią liczbą pracowników posiadających kompetencje umożliwiające właściwe wykonywanie jego zadań.

Artykuł 22 [artykuł R16 decyzji nr 768/2008/WE]

Obowiązki informacyjne organów notyfikujących

Państwa członkowskie informują Komisję o swoich procedurach oceny jednostek oceniających zgodność i notyfikowania ich oraz monitorowania jednostek notyfikowanych, jak również o wszelkich zmianach w tym zakresie.

Komisja podaje te informacje do wiadomości publicznej.

Artykuł 23 [artykuł R17 decyzji nr 768/2008/WE]

Wymogi dotyczące jednostek notyfikowanych

- (1) Do celów notyfikacji jednostka notyfikowana spełnia wymogi ustanowione w ust. 2–11.
- (2) Jednostka oceniająca zgodność ustanawiana jest na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego i posiada osobowość prawną.
- (3) Jednostka oceniająca zgodność jest osobą trzecią, niezależną od ocenianej organizacji, produktu lub osprzętu.

Jednostkę należącą do organizacji przedsiębiorców lub zrzeszenia zawodowego reprezentującego przedsiębiorstwa zaangażowane w projektowanie, produkcję, dostarczanie, montowanie, użytkowanie lub konserwację ocenianych urządzeń lub osprzętu, można uważać za taką jednostkę, pod warunkiem że wykazano jej niezależność i brak konfliktu interesów.

- (4) Jednostka oceniająca zgodność, jej ściśle kierownictwo oraz pracownicy odpowiedzialni za realizację zadań związanych z oceną zgodności nie mogą być projektantami, producentami, dostawcami, instalatorami, nabywcami, właścicielami, użytkownikami ani konserwatorami ocenianych urządzeń lub osprzętu, ani przedstawicielami wymienionych stron. Nie wyklucza to wykorzystywania ocenionych produktów lub osprzętu, które są niezbędne do prowadzenia działalności jednostki oceniającej zgodność, lub wykorzystywania takich urządzeń lub osprzętu do celów osobistych.

Jednostka oceniająca zgodność, jej ściśle kierownictwo ani pracownicy odpowiedzialni za realizację zadań związanych z oceną zgodności nie mogą być bezpośrednio zaangażowani w projektowanie, produkcję lub konstruowanie, wprowadzanie do obrotu, instalację, użytkowanie lub konserwację tych urządzeń lub osprzętu ani nie mogą reprezentować stron zaangażowanych w taką działalność. Wymienione podmioty i osoby nie mogą angażować się w żadną działalność, która może zagrozić niezależności ich osądów i integralności w związku z działalnością w zakresie oceny zgodności, której dotyczy notyfikacja. Dotyczy to w szczególności usług konsultingowych.

Jednostki oceniające zgodność dopilnowują, by działalność ich spółek zależnych lub podwykonawców nie wpływała na poufność, obiektywizm ani bezstronność jej działalności związanej z oceną zgodności.

- (5) Jednostka oceniająca zgodność i jej pracownicy spełniają w toku realizacji zadań związanych z oceną zgodności najwyższe standardy zawodowe, posiadają konieczne kwalifikacje techniczne w danej dziedzinie oraz nie są poddawani żadnym naciskom czy zachętom, zwłaszcza finansowym, mogącym wpływać na ich opinię lub wyniki oceny zgodności, szczególnie ze strony osób lub grup osób, których interesy związane są z rezultatami tych działań.
- (6) Jednostka oceniająca zgodność jest zdolna do realizacji wszystkich zadań związanych z oceną zgodności przydzielonych jej na mocy załącznika II, do których odnosiła się jej notyfikacja, niezależnie od tego, czy dana jednostka oceniająca zgodność wykonuje wspomniane zadania samodzielnie, czy też są one realizowane w jej imieniu i na jej odpowiedzialność.

Przez cały czas i dla każdej procedury oceny zgodności oraz każdego rodzaju lub każdej kategorii urządzeń lub osprzętu, do których odnosiła się jej notyfikacja, jednostka oceniająca zgodność dysponuje niezbędnymi:

- a) pracownikami posiadającymi wiedzę techniczną oraz wystarczające i odpowiednie doświadczenie do realizacji zadań związanych z oceną zgodności;
- b) opisami procedur, wedle których przeprowadza się ocenę zgodności, w celu zagwarantowania przejrzystości i możliwości odtworzenia tych procedur. Jednostka prowadzi odpowiednią politykę i posiada stosowne procedury, dzięki którym możliwe jest odróżnienie zadań wykonywanych jako jednostka notyfikowana od innej działalności;
- c) procedurami służącymi prowadzeniu działalności należycie uwzględniającymi wielkość przedsiębiorstwa, sektor, w którym działa przedsiębiorstwo, struktury przedsiębiorstwa, stopień złożoności danego urządzenia lub osprzętu oraz masowy lub seryjny charakter procesu produkcyjnego.

Jednostka oceniająca zgodność posiada środki niezbędne do prawidłowej realizacji czynności o charakterze technicznym i administracyjnym z zakresu oceny zgodności oraz ma dostęp do wszystkich niezbędnych urządzeń lub obiektów.

- (7) Pracownicy odpowiedzialni za realizację zadań związanych z oceną zgodności posiadają:
- a) gruntowne wykształcenie techniczne i zawodowe, obejmujące całą działalność związaną z oceną zgodności, do której odnosiła się notyfikacja dotycząca jednostki oceniającej zgodność;
 - b) dostateczną znajomość wymogów dotyczących ocen, które wykonują, oraz odpowiednie uprawnienia do dokonywania takich ocen;
 - c) odpowiednią znajomość i zrozumienie zasadniczych wymogów określonych w załączniku I, obowiązujących norm zharmonizowanych oraz odpowiednich przepisów unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego i przepisów krajowych;
 - d) umiejętności wymagane do sporządzania certyfikatów, ewidencji i sprawozdań dokumentujących wykonanie ocen.
- (8) Gwarantuje się bezstronność jednostki oceniającej zgodność, jej ścisłego kierownictwa i pracowników odpowiedzialnych za przeprowadzanie oceny zgodności.

Wynagrodzenie ścisłego kierownictwa jednostki oceniającej zgodność oraz jej pracowników odpowiedzialnych za przeprowadzanie oceny zgodności nie może zależeć od liczby przeprowadzonych ocen ani od ich wyników.

- (9) Jednostki oceniające zgodność posiadają ubezpieczenie od odpowiedzialności, chyba że na mocy prawa krajowego odpowiedzialność spoczywa na państwie lub za ocenę zgodności bezpośrednio odpowiada samo państwo członkowskie.
- (10) Pracownicy jednostki oceniającej zgodność dochowują tajemnicy zawodowej w odniesieniu do wszystkich informacji, które uzyskują w trakcie wykonywania swoich zadań zgodnie z załącznikiem III lub przepisami prawa krajowego w danym zakresie, są jednak zwolnieni z tego obowiązku w stosunku do właściwych organów państwa członkowskiego, w którym realizowane są zadania. Prawa własności podlegają ochronie.
- (11) Jednostki oceniające zgodność biorą udział w stosownej działalności normalizacyjnej i w działalności grupy koordynującej jednostki notyfikowane, powołanej na podstawie odpowiedniego unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego, lub zapewniają informowanie o tej działalności swoich pracowników odpowiedzialnych za przeprowadzanie oceny zgodności o, a decyzje administracyjne i dokumenty opracowane w wyniku prac takiej grupy traktują jak ogólne wytyczne.

Artykuł 24 [artykuł R18 decyzji nr 768/2008/WE]

Domniemanie zgodności jednostek notyfikowanych

Jeżeli jednostka oceniająca zgodność wykaże, że w całości lub częściowo spełnia kryteria ustanowione w odpowiednich normach zharmonizowanych, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, domniemywa się, że jednostka ta spełnia wymogi określone w art. 23 w zakresie, w jakim odpowiednie normy zharmonizowane obejmują te wymogi.

Artykuł 25 [artykuł R20 decyzji nr 768/2008/WE]

Spółki zależne i podwykonawcy jednostek notyfikowanych

- (1) W przypadku gdy jednostka notyfikowana zleca podwykonawstwo określonych zadań związanych z oceną zgodności lub korzysta z usług spółki zależnej, dopilnowuje ona, by podwykonawca lub spółka zależna spełniali wymogi określone w art. 23, oraz odpowiednio informuje o tym organ notyfikujący.
- (2) Jednostki notyfikowane ponoszą pełną odpowiedzialność za zadania wykonywane przez podwykonawców lub spółki zależne, niezależnie od tego, gdzie prowadzą one swoją działalność.
- (3) Działalność może być zlecana podwykonawcom lub wykonywana przez spółkę zależną wyłącznie za zgodą klienta.
- (4) Jednostka notyfikowana jest zobowiązana przechowywać do dyspozycji organu notyfikującego odpowiednie dokumenty dotyczące oceny kwalifikacji podwykonawcy lub spółki zależnej oraz prac wykonanych przez podwykonawcę lub spółkę zależną na mocy załącznika III.

Wniosek o notyfikację

- (1) Jednostka oceniająca zgodność przedkłada wniosek o notyfikację organowi notyfikującemu państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę.
- (2) Do wniosku o notyfikację załącza się opis działań związanych z oceną zgodności, modułu lub modułów oceny zgodności oraz urządzenia/urządzeń lub osprzętu, w odniesieniu do których dana jednostka uważa się za kompetentną, jak również ewentualny certyfikat akredytacji wydany przez krajową jednostkę akredytującą, potwierdzający, że dana jednostka oceniająca zgodność spełnia wymogi ustanowione w art. 23.
- (3) Jeżeli jednostka oceniająca zgodność nie może przedłożyć certyfikatu akredytacji, przedkłada organowi notyfikującemu wszystkie dowody w formie dokumentów, konieczne do sprawdzenia, uznania i regularnego monitorowania spełniania przez nią wymogów ustanowionych w art. 23.

Procedura notyfikacji

- (1) Organy notyfikujące mogą notyfikować wyłącznie jednostki oceniające zgodność, które spełniają wymogi ustanowione w art. 23.
- (2) Jednostki te notyfikują one Komisji i państwu członkowskiemu z wykorzystaniem systemu notyfikacji elektronicznej opracowanego i zarządzanego przez Komisję.
- (3) Do notyfikacji załącza się wszystkie szczegółowe informacje dotyczące działalności związanej z oceną zgodności, modułu lub modułów oceny zgodności, urządzenia/urządzeń lub osprzętu będących przedmiotem notyfikacji, oraz stosowne poświadczenie kompetencji.
- (4) W przypadku gdy notyfikacja nie opiera się na certyfikacie akredytacji określonym w art. 26 ust. 2, organ notyfikujący przedkłada Komisji i pozostałym państwom członkowskim niezbędne dokumenty potwierdzające kompetencje jednostki oceniającej zgodność oraz wprowadzone rozwiązania gwarantujące, że jednostka ta będzie systematycznie monitorowana i będzie nadal spełniać wymogi ustanowione w art. 23.
- (5) Dana jednostka może prowadzić działalność jednostki notyfikowanej wyłącznie pod warunkiem, że Komisja ani pozostałe państwa członkowskie nie zgłosiły zastrzeżeń w terminie dwóch tygodni od notyfikacji w przypadku korzystania z certyfikatu akredytacji, lub w terminie dwóch miesięcy od notyfikacji w przypadku niekorzystania z akredytacji.

Wyłącznie taka jednostka może być uznana za jednostkę notyfikowaną dla celów niniejszego rozporządzenia.
- (6) O wszelkich późniejszych istotnych zmianach w notyfikacji powiadamia się Komisję i pozostałe państwa członkowskie.

Artykuł 28 [artykuł R24 decyzji nr 768/2008/WE]

Numery identyfikacyjne i wykazy jednostek notyfikowanych

- (1) Komisja przydziela jednostce notyfikowanej numer identyfikacyjny.
Przydziela ona jeden taki numer, nawet w przypadku gdy dana jednostka jest notyfikowana na mocy szeregu unijnych aktów prawnych.
- (2) Komisja podaje do wiadomości publicznej wykaz jednostek notyfikowanych na mocy niniejszego rozporządzenia, włącznie z przydzielonymi im numerami identyfikacyjnymi oraz informacją na temat rodzaju działalności będącej przedmiotem notyfikacji.

Komisja zapewnia stałą aktualizację tego wykazu.

Artykuł 29 [artykuł R25 decyzji nr 768/2008/WE]

Zmiany w notyfikacji

- (1) W przypadku gdy organ notyfikujący stwierdza lub otrzymuje informację, że jednostka notyfikowana przestała spełniać wymogi ustanowione w art. 23 lub nie wypełnia swoich obowiązków, organ notyfikujący, zależnie od sytuacji, ogranicza, zawiesza lub wycofuje notyfikację, w zależności od wagi niespełnianych wymogów lub niewypełnianych obowiązków. Niezwłocznie informuje o tym Komisję i pozostałe państwa członkowskie.
- (2) W razie ograniczenia, zawieszenia lub wycofania notyfikacji, albo w przypadku zaprzestania działalności przez jednostkę notyfikowaną, notyfikujące państwo członkowskie podejmuje właściwe środki w celu zapewnienia, by aktami tej jednostki zajęła się inna jednostka notyfikowana lub żeby były one dostępne na wezwanie odpowiedzialnych organów notyfikujących i organów nadzoru rynku.

Artykuł 30 [artykuł R26 decyzji nr 768/2008/WE]

Kwestionowanie kompetencji jednostek notyfikowanych

- (1) Komisja bada wszystkie przypadki, w których ma wątpliwości lub zgłaszane są jej wątpliwości co do kompetencji jednostki notyfikowanej albo dalszego wywiązywania się przez tę jednostkę ze spoczywających na niej wymogów i obowiązków.
- (2) Na wezwanie Komisji notyfikujące państwo członkowskie udziela jej wszelkich informacji dotyczących podstawy notyfikacji lub utrzymania kompetencji danej jednostki notyfikowanej.
- (3) Komisja dopilnowuje utrzymania w tajemnicy wszystkich poufnych informacji uzyskanych w trakcie prowadzonych postępowań wyjaśniających.
- (4) W przypadku gdy Komisja stwierdzi, że jednostka notyfikowana nie spełnia lub przestała spełniać wymogi dotyczące notyfikacji, przyjmuje akt wykonawczy wzywający notyfikujące państwo członkowskie do podjęcia koniecznych środków naprawczych, w razie potrzeby włącznie z wycofaniem notyfikacji.

Akt wykonawczy, o którym mowa w akapicie pierwszym, przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 36 ust. 2.

Artykuł 31 [artykuł R27 decyzji nr 768/2008/WE]

Obowiązki operacyjne jednostek notyfikowanych

- (1) Jednostki notyfikowane przeprowadzają oceny zgodności według procedur oceny zgodności przewidzianych w załączniku III.
- (2) Oceny zgodności dokonuje się z zachowaniem odpowiednich proporcji, unikając przy tym zbędnych obciążeń dla podmiotów gospodarczych.

Jednostki oceniające zgodność wykonują swe zadania, uwzględniając wielkość, sektor działania i strukturę przedsiębiorstwa, stopień złożoności technologii danych urządzeń lub osprzętu oraz masowy lub seryjny charakter procesu produkcyjnego.

Zadania te wykonywane są jednak odpowiednio rygorystycznie i z zapewnieniem poziomu ochrony niezbędnego do zagwarantowania zgodności urządzenia lub osprzętu z przepisami niniejszego rozporządzenia.
- (3) Jeżeli jednostka notyfikowana stwierdza, że producent nie spełnił zasadniczych wymogów ustanowionych w załączniku I lub w odpowiednich normach zharmonizowanych czy też innych specyfikacjach technicznych, zobowiązuje ona producenta do wprowadzenia stosownych środków naprawczych i nie wydaje mu certyfikatu zgodności.
- (4) W przypadku gdy w trakcie monitorowania zgodności po wydaniu certyfikatu jednostka notyfikowana stwierdza, że urządzenie lub osprzęt przestały spełniać wymogi, zobowiązuje ona producenta do podjęcia stosownych środków naprawczych oraz w razie potrzeby zawiesza lub cofa wydany certyfikat.
- (5) W razie niepodjęcia środków naprawczych, lub jeżeli środki te nie przynoszą wymaganych skutków, jednostka notyfikowana ogranicza, zawiesza lub cofa wszystkie certyfikaty, stosownie do sytuacji.

Artykuł 32

Odwołanie od decyzji jednostek notyfikowanych

Państwa członkowskie zapewniają dostępność procedury odwoławczej od decyzji jednostek notyfikowanych.

Artykuł 33 [artykuł R28 decyzji nr 768/2008/WE]

Obowiązki informacyjne jednostek notyfikowanych

- (1) Jednostki notyfikowane informują organ notyfikujący:
 - a) o wszelkich przypadkach odmowy wydania, ograniczenia, zawieszenia lub cofnięcia certyfikatów;
 - b) o wszelkich okolicznościach wpływających na zakres lub warunki notyfikacji;
 - c) o wszelkich wezwaniach do udzielenia informacji, które otrzymały one od organów nadzoru rynku dotyczących działalności związanej z oceną zgodności;
 - d) na wezwanie, o podejmowanych działaniach związanych z oceną zgodności w zakresie ich notyfikacji oraz o innych realizowanych działaniach, w tym o działalności transgranicznej i podwykonawstwie.

- (2) Jednostki notyfikowane przekazują pozostałym jednostkom notyfikowanym na mocy niniejszego rozporządzenia, prowadzącym podobną działalność w zakresie oceny zgodności tych samych urządzeń lub osprzętu, istotne informacje na temat kwestii związanych z negatywnymi wynikami oceny zgodności, a na wezwanie, również na temat kwestii związanych z wynikami pozytywnymi.

Artykuł 34 [artykuł R29 decyzji nr 768/2008/WE]

Wymiana doświadczeń

Komisja organizuje wymianę doświadczeń między krajowymi organami państw członkowskich odpowiedzialnymi za politykę w obszarze notyfikacji.

Artykuł 35 [artykuł R30 decyzji nr 768/2008/WE]

Koordinacja jednostek notyfikowanych

Komisja zapewnia ustanowienie i właściwy przebieg koordynacji i współpracy organów, które notyfikowano na mocy niniejszego rozporządzenia, w formie sektorowej grup lub grup jednostek notyfikowanych.

Państwa członkowskie zapewniają uczestnictwo notyfikowanych przez nie jednostek w pracach tej grupy lub tych grup bezpośrednio lub poprzez wyznaczonych przedstawicieli.

ROZDZIAŁ V

PROCEDURA KOMITETOWA

Artykuł 36

Procedura komitetowa

- (1) Komisję wspomaga komitet ds. urządzeń spalających paliwa gazowe. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
- (2) W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 37

Zmiana załączników

Komisja upoważniona jest do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 38 dotyczących zmiany treści i formy powiadomień państw członkowskich dotyczących warunków zasilania gazem na ich terytorium, określonych w załączniku II, w celu uwzględnienia zmian w technicznych warunkach zasilania gazem.

Artykuł 38

Wykonywanie przekazanych uprawnień

- (1) Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
- (2) Uprawnienia, o których mowa w art. 37, powierza się Komisji na czas nieokreślony.

- (3) Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 37, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
- (4) Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (5) Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 37 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE I PRZEJŚCIOWE

Artykuł 39

Kary

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar za naruszanie przez podmioty gospodarcze przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie środki niezbędne do zagwarantowania ich egzekwowania. Przepisy te mogą obejmować sankcje karne w przypadku poważnych naruszeń.

Ustanowione kary są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Państwa członkowskie powiadamiają o tych przepisach Komisję najpóźniej do [3 *miesiące przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia*], oraz niezwłocznie powiadamiają o wszelkich zmianach wpływających na te przepisy.

Artykuł 40

Przepisy przejściowe

- (1) Państwa członkowskie nie utrudniają udostępniania na rynku ani oddawania do użytku urządzeń objętych dyrektywą 2009/142/WE, które są zgodne z tą dyrektywą i które zostały wprowadzone do obrotu przed dniem [*data, o której mowa w art. 42 ust. 2*].
- (2) Państwa członkowskie nie utrudniają udostępniania na rynku ani oddawania do użytku osprzętu objętego dyrektywą 2009/142/WE, który jest zgodny z tą dyrektywą i który został wprowadzony do obrotu przed dniem [*data, o której mowa w art. 42 ust. 2*].

Artykuł 41

Uchylenie

Dyrektywa 2009/142/WE traci moc z dniem [*data, o której mowa w art. 42 ust. 2*].

Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VII.

Artykuł 42

Wejście w życie i data rozpoczęcia stosowania

- (1) Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- (2) Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia [dwa lata po jego wejściu w życie].
- (3) Na zasadzie odstępstwa od ust. 2, art. 19-35 stosuje się od dnia [sześć miesięcy po wejściu w życie].

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący